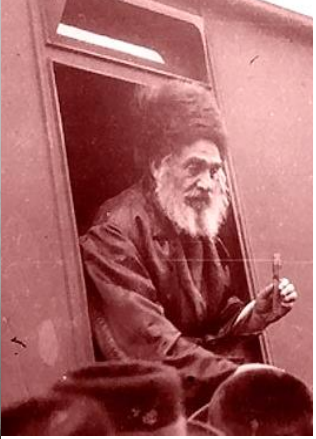
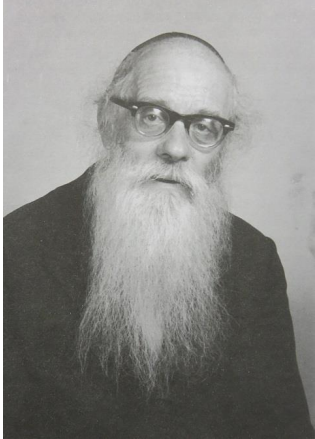
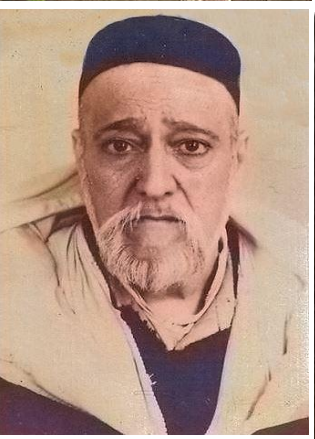
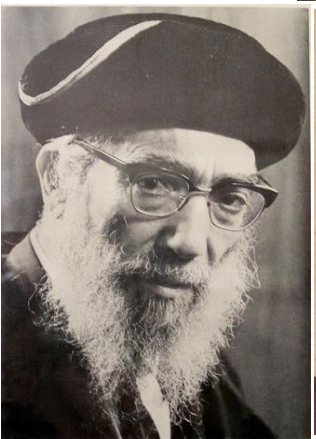

פניני הצדיקים

תלמידי ישראל יבואת השירפר אשר שרתי
 פה חלקת מחוקק ספון
 פוסק הדור אשר כל בית ישראל היגשען עליו
 גאון ישראל וקדוש מרן
 רבינו **ישראל יעקב** זצוקלה"ה
 בן לכהנ"ג רבי **אהרן פישר** זצלה"ה
 ראש כי דינא רבא
 לכל מקלות האשכנזים פניה"ק ירושלים ת"ו
 ויכ"כ"ג נוסדא דאמרא דשכונת זכרון משה
 והי"כ תורה לאלימים והעמיד תלמידים הרבה
 והאיר עיני חכמים בעסקת של הלכה
 תאמר אמרו ברכות ספרי "אבן ישראל"
 על הרמב"ם וס"ט ע"ה ת"באגריה ועוד
 והוא בן ע"ח שנה בסמוך
 לא בחנה עינו ולא נס ליתו
 לואיר צדיקים של ישראל בכל
 הדינים וקשריו זצלה"ה בסעודה השמיטה
 יום וישיבת ישראל וישא את ראש בני ישראל
 כ"ה אדר ראשון תשס"ג ל"ב"ק
 דבכו אתו בני ישראל בכסופי רב
 בכל עניי בני
 שבת משוש לבנו איר נא לנו
 ת"ג צ"ב"ה

פה בגנז
 הרב מוהר"ר יעקב מביאלע
 מהרה"ק מוה"ר נתן מרן משידלוצק
 מהרה"ק מוהר"ר רחמי"ל מפרשיסא
 מהרה"ק מוהר"ר יצחק יעקב הימורי
 הגון הרה"ק מוה"ר יחזקאל מאסטר אוועק
 מהרה"ק מוה"ר שלמה יהוד' מלענשטא
 נפטר אור ל...
 רפ"ק תל"צ"ב"ה
 בורשית המ"צ וברשית הגנים הרבנים
 של י"טא מנוחתו בבאן אצל חותנו
 הרה"צ זצלה"ה זמ"ת שאמר לחנה
 שום איש בארבע אמות שלי
 לא תהיה בונגו חוש ע"י

ציון
 ציון הרב מוהר"ר
אברהם גרשון מקיסוב
 ב"ד אפרים אבינו זצלה"ה
 גוס' תלמידו של אב"ד סבת השנים
 מוה"ר **הבעש"ט** זצ"ל
 מתפלל לנו ש ב"ד יודו א
 שיהיה תפקידו לנו
 בנות המצבות
 שלשת המצבות נבנו מחדש
 ע"י הרה"ח יעקב שלום גפנר ז"ל
 מפעל "חלקת מחוקק"
 בשנת כי לא תשס"ח מפי ורעו

לעדכוני, ברכות מזל טוב והודעות - שלחו ל: 054-8410475 | HB0548410475@gmail.com

מיטב השידורים מגדולי הרבנים

ללא פרסומות. ללא חדשות. ללא פוליטיקה.

האזינו לשידור החי | 03-3782000 | באפליקציה | www.radio2000.co.il

במילל: 054-8410475, דוא"ל: HB0548410475@gmail.com

רבי **יצחק מאיר אלטר (רוטנברג) זצ"ל**: נולד במגנישוב שבפולין בשנת ה'תקנ"ט (1799). רב קהילת מגנישוב. מייסד חסידות גור. הגיע ממשפחה של רבנים שייחוסה מגיע עד רש"י. הראשון מבית רוטנברג הוא בעל התוספות המפורסם הרב מאיר מרוטנבורג. נאלץ לשנות את שם משפחתו בגלל השתתפותו בתנועה לשחרור פולין שדוכאה ביד קשה על ידי השלטון הרוסי. מגדולי הפוסקים. **גאון אדיר**. כינוהו "העילוי ממגנישוב" ולאחר מכן "העילוי הפולני". התפלל בהתלהבות. שש לקיים כל מצווה. **שלושה עשר ילדים היו לו, אולם חוץ מבנו בכורו, ר' אברהם מרדכי, כולם מתו עליו בחייו.**

כאשר הוציא השלטון הרוסי בפולין חוק לפיו נאסר על היהודים לגדל פאות וזקן, ללבוש מעילים ארוכים, לחבוש שטריימל-הרי"ם עמד בתוקף בראש המערכה ופסק **"ייהרג ואל יעבור"**. על כן נאסר כמסית למרדת ע"י אנשי השלטון הרוסי. המוני יהודים שראו במאסרו השפלה זדונית יצאו לרחוב והרב שוחרר כבר למחרת **מאחר והמושל חשש מניסיון הפיכה**. פעם הביא לרבו, השרף מקוצק, ספר שחיבר על שולחן ערוך – חושן משפט. לאחר שהרב עיין בו אמר, **שיש לשרוף את כתב היד כי אם יודפס יעדיפו חיבור זה ויחדלו ללמוד את הש"ך**. הרי"ם **מיהר ושרף את פרי עמלו**. נפטר בשבת קודש, כ"ג אדר ה'תרכ"ו (1866). ציונו בעיר גורה קלוואריה שבפולין. חי כ-67 שנים.

סבא (מצד אביו): ר' מרדכי. **אביו:** ר' ישראל רוטנברג (אב"ד מאגנישוב וגור). **אמו:** הרבנית חיה שרה (בת ר' יעקב יצחק הלוי). **אישתו:** מרת פייגא (בת הנגיד ר' משה חלפן ליפשיץ). **מרבתי:** ר' אריה לייב צינץ מפולוצק, ר' שמחה בונים מפשיסחה, ר' ישראל הופשטיין מקוז'ניץ, ר' משה אליקים בריעה הופשטיין, ר' מנחם מנדל מורגנשטרן (השרף מקוצק). **מתלמידיו:** ר' פינטשא מפילץ, ר' הניך מאלכסנדר. **ילדיו:** ר' אברהם מרדכי, הילד נחמיה, מרת אסתר (נישאה לר' ישראל מביאלה), מרת לאה הדסה (נישאה לר' שמואל זנוול בראדר), מרת צינא פאסל (נישאה לר' בנימין אליעזר יוסטמאן). **מספריו:** **יחידושי הרי"ם** - על התלמוד, על שולחן ערוך (למעט או"ח) ועל התורה **יספר הזכות** - חסידי **יספר שו"ת ימאיר עיני הגולה** - קורות חייו.

חסיד אחד ירד מנכסיו ונעשה עני גדול. מאחר שבחוץ לארץ היו לו קרובים, עשירים גדולים, שאל בעצת רבינו, אם יסע לקרוביו בחו"ל לבקש מהם עזרה, שיוכל לעשות איזה עסק להתפרנס ממנו. **הצדיק לא הסכים**. שאל האיש: "אם כן, אכתוב להם מכתב, אתאר להם רוע מצבי, וישלחו לי סכום מסויים למחיתתי, כי הם נדיבי לב, כל שכן שאני קרוב משפחה להם". השיב הרבי: **"אף לזה אינני מסכים"**.

הדבר היה לפלא בעיני האיש, נסע בפחי נפש לביתו. אחר כך נסע עוד פעם לגור, שאל שוב את הרבי והוא שוב לא הסכים שיבקש עזר וסעד מקרוביו, וכן חזר הדבר כמה פעמים. וצרת האיש גדלה. **עולליו שאלו לחם וביתו ריק**, ואשתו מציקתו מאוד על שאינו חס על נפשו ונפשות ביתו ואינו נוסע לקרוביו. כשבא עוד פעם לגור, בכה הרבה לפני הצדיק ואמר: "איני רואה שום עצה לפני אלא לפנות לקרובי שבחוץ לארץ שיתמכו בי". השיבו הרבי: **"מה אעשה לך. אני כבר אמרתי לך דעתי"**.

לא יכול עוד האיש להתאפק וכתב מכתב לקרוביו על מצבו. **מכתבו עשה פרי, קרוביו שלחו לו תיכף סכום הגון ומצבו השתפר**. אחר כך שלחו לו עוד כמה פעמים סכומי כסף, בלי שום דרישה מצדו, והוא נחלץ מהבעיה. מיד לאחר מכן חלה במחלה אנושה. צערו היה גדול ביותר, שלא יכול לנסוע לגור ולהתנצל לפני הצדיק, **כי הוא תלה את סיבת מחלתו בזה שעבר על דעת הצדיק**. ביקש את אחד מידידיו שיסע לגור על אודותיו. הלה נסע, הזכיר את החולה לפני הצדיק ואמר שצריך לרחמים גדולים. הצדיק שתק מספר רגעים, ואמר: "דע לך, שלפעמים כשנגזר על אחד מיתה ר"ל, יש עצה להסיר את רוע הגזרה על ידי יסורים. **עני חשוב כמת**, ועל ידי כך יכל עוד לחיות, ומה אני יכול לעשות אם הוא בעצמו הוא דחה את העניות מאיתו, כשקרוביו הסירו ממנו את הדחקות, נפסקה חיותו". **אותו חסיד נסע תיכף מגור אל החולה, וכבר לא מצאו בחיים**.

אל ר' משה חיים רוטנברג אחיו העשיר של רבינו, הגיע עני ובידו מכתב מהאדמו"ר רבי מנחם מנדל מקוצק. במכתב ביקש האדמו"ר לתרום לצרכי הוצאותיו של העני המתעד להשיא את בתו. **העניק לו רבי משה חיים רובל אחד**. נדהם העני ואמר: **"הוצאות הדרך עלו יותר מרובלי!"** אך ר' משה לא הוסיף אף פרוטה אחת. **העני יצא העני מביתו בפחי נפש**.

עודנו בדרך והנה אץ בעקבותיו שליחו של ר' משה חיים "המתן!" קרא השליח והעניק לעני סכום נכבד שיספיק לכל הוצאות החתונה. התפלא העני על המעשה והחליט לשוב אל ביתו של רבי משה חיים ולברר את פשר העניין. "מדוע נהגת כך בתחילה" שאל את רבי משה חיים, "ומדוע שינתה לבסוף את דעתך?" השיב רבי משה חיים **"כשראיתך בא אלי ובידך מכתבו של האדמו"ר הבנתי כי אתה סמוך ובטוח כי הכסף כבר בכיסך כה בטחת בי שהעניק לך כסף עד כי שכחת שיש בורא עולם ורק בו צריך לבטוח! משום כך דחיתך לשעה קלה. קיוויתי כי על ידי מעשה זה תזכור מיהו אדון עולם ובמי עליך לבטוח ואז ורק אז הענקתי לך מכספי"**.

הרב הגאון ישראל גרוסמן זצ"ל - נולד בירושלים ב-ה'תרפ"ג (1922). בילדותו אביו שהה תקופה ארוכה בחו"ל ורבינו למד בישיבות 'תפארת ישראל' בחיפה ו'תפארת ציון' בבני-ברק. כשחזר אביו ארצה, חזרו לירושלים ורבינו למד בת"ת 'חיי עולם' ובישיבתו של ר' יוסף צבי דושינסקי. לאחר קום המדינה היה מתגנב למחנות העולים ומשכנעם לרשום את ילדיהם לחינוך העצמאי התורני. שקדן עצום. כבר בצעירותו יצא לו שם של למדן בעל שיעור קומה ובלילות למד בחברותות עם גדולי תלמידי החכמים בירושלים. לפני חתונתו נבחן בהצלחה רבה על כל הש"ס אצל ראב"ד העדה החרדית הגאון הרב ראובן בנגיס זצוק"ל.

בשנת ה'תש"ט (1949 בהיותו כבן 27 שנים בלבד) מונה על ידי האדמו"ר הגאון הרב יוחנן פרלוב מקרלין לעמוד בראש ישיבת קרלין בירושלים (למרות שבאותה תקופה בירושלים היו תלמידי חכמים עצומים). בשנת ה'תשי"ט (1959) מונה כראש ישיבת 'תומכי תמימים' של חסידי חב"ד בלוד, במקומו ובהמלצתו של הגאון הרב ברוך שמעון שניאורסון (בעל ה'ברכת שמעון' היה חתן הרה"ג דב בעריש ויידנפלד גאב"ד טשעבין, שבאותה תקופה התבקש לשמש כראש ישיבת 'כונכ מיעקב' בירושלים, אולם מאחר ששימש כראש ישיבת 'תומכי תמימים', נבצר ממנו הדבר עד שמצא את רבינו מתאים לתפקיד זה), גם לאחר שעברה הישיבה לכפר חב"ד, המשיך לשמש כראש הישיבה. השקיע את כל כוחו ומרצו בהרבצת התורה, במסירת השיעורים בעמקות גדולה ובביאור שיטות הראשונים והאחרונים. שימש בפועל גם כראש הישיבה וגם כמשגיח הרוחני.

משהוקמה בסוף שנות ה-80 חסידות פינסק-קרלין כחצר נפרדת, הוצב רבינו בראשות הישיבה חב"ד בלוד. היה היזום וחבר ההקמה של ישיבת חב"ד במגדל העמק. כמו כן כיהן כדיין בבית הדין של אגודת ישראל בירושלים ושימש כבורר מבוקש בהליכים מסובכים במיוחד, ופסקיו היו מקובלים על גדולי הפוסקים, הרבנים והאדמו"רים. היה חבר בנשיאות 'מפעל הש"ס'. אושפז מספר פעמים בבית-הרפואה ועבר מספר אירועי לב קשים. נפטר ב-כ"ג באדר ה'תשס"ז (2007). חי כ-85 שנים.

אביו: ר' משה שניאור זלמן. **מרביתו הגאוני:** ר' מאיר דב רובמן, ר' יוסף צבי דושינסקי (גאב"ד העדה החרדית), ר' משה ברנשטיין (רבינו שימש כיד ימינו), האדמו"ר ר' אברהם אלימלך פרלוב מקרלין. **חברותא:** האדמו"ר ר' שלמה גולדמן מזוועה (למד עימו עוד בהיותו אברך כבן עשרים). **אישות:** מרת גיטה פרל ע"ה (בת ר' יוסף גוטפרב מירושלים). **בניו:** הגאוני ר' בן ציון (משפיע במגדל העמק), ר' יצחק דוד (רבה של מגדל העמק וראש מוסדות 'מגדל אור'), ר' שניאור זלמן משה, ר' יעקב, ר' אליעזר יחזקאל (ראש ישיבת 'מגדל אור' ומו"צ בקהילת סערט ויז'ניץ), ר' יוסף. **חתניו:** הגאוני ר' נפתלי נוסבוים (ראש הישיבה הכלל חסידית 'חיי משה' בירושלים), ר' שמואל צבי פריד (דיין בירושלים), ר' בן ציון ליבוביץ' (מנהל חינוכי במוסדות ויז'ניץ בירושלים) ור' ברוך לוריא (מרבני בית המדרש הגבוה לדיינות 'באר מים חיים' בירושלים). **מספריו:** 'שו"ת הליכות ישראל' 'שו"ת משכנות ישראל' 'שו"ת מחנה ישראל' 'שו"ת נצח ישראל' 'ספר אורח ישראל' 'שיעורי בבא קמא' 'שיעורי בבא בתרא' 'שיעורי כתובות'.

בהיותו כבן עשר שנים בלבד, נשלח הנער הצעיר ללמוד בישיבת 'תפארת ישראל' בחיפה, בראשות הגאון רבי מאיר דב רובמן זצ"ל. כיוון שהימים היו ימי מלחמת העולם השנייה, תנאי המחיה בישיבה, ובכלל, היו קשים מאוד. משפחות שלמות רעבו ללחם, וגם בני הישיבה נאלצו להסתפק בפת לחם חרבה. בחדרו של הנער הצעיר ישראל גרוסמן, היה תלמיד נוסף, שהתגורר ליד חיפה, וביתו היה בית-עשירים. הוריו היו מגיעים מדי פעם לישיבה, ונותנים לבנם דברי מזון טעימים, עוגות ומאכלי מתיקה, כדי להשביע את רעבונו. בטוב ליבו של בן-העשירים, הלה לא שמר את המאכלים הללו רק לעצמו, אלא נתן גם לרבינו לטעום מהמאכלים הטעימים, שאכן החיו את ליבו ואיפשרו לו ללמוד ביתר חשק. כך במשך תקופה ארוכה. בשלב מסוים נפרדו דרכיהם. הוריו של בן העשירים באו בפתע ולקחו אותו מן הישיבה, והעבירו אותו למקום לימודים אחר, מבלי שתהיה לו אפשרות להיפרד מחבריו. הפרידה הפתאומית והבלתי-צפויה גרמה צער רב במיוחד לישראל גרוסמן הצעיר. "עוגמת הנפש שלי נבעה מכך, שלא התאפשר לי להודות לנער ההוא על המאכלים, שנתן לי, שחיזקו את גופי, ועל ידי כך למדתי יותר בחשק", סיפר הגר"י גרוסמן לצאצאיו ברבות הימים.

במשך כל חייו חיפש רבינו את בן-העשירים. מידת הכרת הטוב, שהייתה טבועה בו, לא נתנה לו מרגוע ומנוחה. הוא ביקש והתפלל בכל מאודו למצוא את מי שהיטיב איתו, ולהודות לו על כך בפה מלא. גם כאשר גדל בתורה, והפך לאחד מראשי הישיבות המפורסמים, ונודע כאחד ממחברי הספרים התורניים רבי-הערך, השקיע זמן ומשאבים עצומים כדי לאתר את מטיבו, אולם כל המאמצים עלו בתוהו. **שבעים שנים חלפו, ועדיין לא מצא את בן-העשירים.** זמן מועט לפני שנפטר לבית עולמו, ישב רבינו במקום תפילתו הקבוע, בבית הכנסת 'פרושים' בשכונת בתי וורשה בירושלים, שם שימש כרב בית הכנסת. לפתע הבחין הרב במתפלל חדש, שלא הכיר, הכנס לבית הכנסת. רבי ישראל נכנס עימו בשיחה, והתעניין אודותיו. כשאמר לו האיש את שמו ושם משפחתו, רעד הצדיק מהתרגשות, עד שהנוכחים החלו לחשוש לשלומם.

"האם למדת בבחירתך בישיבת 'תפארת ישראל' בחיפה?" - שאל רבינו. משהלה השיב בחיוב, הגיעה התרגשותו של ר' ישראל לשיאה. למרות חולשתו הגדולה, קם הרב על רגליו, ואמר: "ברוך ה', שיתאפשר לי עתה לפרוע חוב ישן-נושן בן שבעים שנה!". האיש הביט על הצדיק, ולא ידע כלל, על מה הוא מדבר. אבל כאשר הרב הזכיר לו את מה שעבר עליהם בבחירתם, ואת הטובות שעשה איתו, נזכר האיש באירועים אלה, והתרגש אף הוא עד דמעות לפגוש, את מי שהיה איתו בחדר בישיבה. "דע לך", אמר רבינו, "כי אני חייב לך הכרת הטוב, מעומק ליבי, וזה כבר קרוב לשבעים שנה, שאני תר אחרך, כדי להודות לך על מה שעשית עימדי, ואם יש בי כיום תורה ומעשים טובים, הרי שחלק מזה נזקף לזכותך, על ידי שהיטבת עימי בנתינת המאכלים, שהעניקו לי חוסן וכוח להמשיך ולהתמיד בלימוד התורה".

אם ראשונים כמלאכים - הרב יצחק יעקב רבינוביץ זצ"ל

הרב יצחק יעקב רבינוביץ זצ"ל - נולד בשידלובצא שבפולין בשנת ה'תר"ז (1846). נקרא על שם זקנו, רבי יעקב יצחק מפשיסחה. עוד בצעירותו נודע בגאוניותו. בהיותו כבן שבע לקחו אביו אצל הגאון בעל 'דברי חיים' מצאנז. כאשר הצדיק הביט בילד, קם לפניו והושיבו על כסאו. האדמו"ר הראשון לשושלת חסידות ביאלא. לאחר פטירת חותנו בכ"ח בניסן ה'תרל"ג (1873), שהיה אדמו"ר לאלפי חסידים, התמנה לממלא מקומו בעיר ביאלא פודולסק. בעל חסד מופלא. נהג להפריש לצדקה פי שניים ממה שהוציא עבור צרכי ביתו. גאון ענוותן. בעל רוח-הקודש. רבים פנו אליו ונושעו. נפטר ב-כ"ג אדר ב' ה'תרס"ה (1905). חי כ-59 שנים. ציונו בבית-הקברות בוורשה.

אביו: ר' נתן דוד (האדמו"ר משידלובצא). **אמו:** מרת דבורה פעריל. **בניו:** ר' אברהם יהושע מלובלין, ר' ירחמיאל צבי משדליץ, ר' מאיר שלמה יהודה ממזריטש ור' נתן דוד מפארצובה. **אישתו:** מרת רחל לביאה (בתו היחידה של ר' יהושע מאוסטרובה מח"ס 'תולדות אדם'). **ילדיו:** ר' נתן דוד מפארצווא, ר' מאיר שלמה יהודה ממעזריטש, ר' אברהם יהושע העשיל מלובלין, ר' ירחמיאל צבי משדליץ, מרת מאטיל (נישאה לר'אהרן מנחם מנדל גוטרמן מרדזימין), מרת חנה (נישאה לר' יוסף צבי קאליש מסקרנביץ רבה של בני ברק), מרת רחל גיטל (נפטרה בצעירותה ל"ע). **מספריו:** ידברי בינה- על התורה והמועדים ישרי לב- ענייני השבת.

בראש השנה היה מגיע ציבור גדול מאוד של חסידים לביאלא, באחד השנים נקרא הנגיד ר' יהודה בקרמאן מנאמניו של רבנו להיכנס אל הקודש פנימה במוצאי ראש השנה, הרבי שאלו "כמה שווה הונו ורכושו?", ר' יהודה היה גביר גדול עם עסקים מסועפים, ומיד ענה שקשה לו לענות ולסכם את רכושו באחת, אולם רבנו הפציר בו וביקש, שיישב בביאלא מספר ימים ויעשה את כל חשבונו, וייכנס למסור לו חשבון על שווי רכושו. במועד שנקבע נכנס ר' יהודה אל הרבי, ואמר, שלפי חשבוננו עולה רכושו המזומן עם שטרות החוב של הפריצים, שלוו ממנו כספים - שישים אלף רובל, שהיה סכום עתק, ומלבד זאת יש לו נדל"ן, שתי אחוזות גדולות אחת בעיר 'רוצניק', ואחוזת נוספת בעיירה 'פלינונע'.

רבנו שמע את הדברים, ואחר אמר לר' יהודה: "איני מצווה עליך, אך כידיד נאמן ברצוני ליעץ לך עצה טובה, שמעתה והילך תסתפק במה שיש לך, ותימנע מלעסוק יותר במסחר, ההכנסות, שיש לך מהשכרת שני אחוזותיך, יש בהם די והותר לחיות בהרחבה". ורבנו חזר והדגיש שנית, שאינו אומר זאת בדרך ציווי אלא כעצה טובה. ר' יהודה הבין היטב את כוונתו של רבנו, שהיות שהוא טרוד במילי דעלמא אין זמנו פנוי לקביעת עיתים לתורה ועבודה, ולכך מיעץ לו להפסיק לעסוק במסחרו, ולהתחיל להקדיש את עתותיו לתורה ועבודה. ר' יהודה אמר לרבי, "אני מקבל את דברי הרבי, אך הנה עתה התגלגלה לפתחי עסקה גדולה מאוד, שתכפיל את הונו, ואז אחרי עסקה זו, אוכל לקיים את עצת הרבי ולחסל את עסקי, ולחיות מן המותר". הרבי לא הגיב על דבריו האחרונים, אלא חזר שוב, שהוא מיעץ כידיד נאמן, לחדול מיד מכל מסחר, ולחיות מהכנסותיו הקבועות, שיש לו מאחוזותיו.

על אף דברי רבינו המפורשים, לא עמד הלה בפיתוי, ונכנס לעסקה הגדולה שלדבריו תהיה האחרונה בסדרת עסקאותיו, ולאחריה יקיים את עצת רבינו. הוא השקיע את כל רכושו ומשכן את אחוזותיו, והפסיד את כל כספו, ואף נותר חייב לממשלה סכום רב שהיה מעבר לשווי רכושו. כחסיד נאמן מיהר ר' יהודה לבוא לפני רבינו וסיפר לו את כל אשר קרהו, הוא הצטדק על שלא שמע בקולו, שכן הדברים נאמרו לו בתורת עצה, ולא כהוראה. הסביר לו רבינו כך: "התורה הקדושה משבחת את משה רבינו ב'כָּל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא (במדבר יב, ז)', ומה שבח הוא זה, וכי יש מקום לחשוב שחלילה משה רבינו לא היה נאמן? וכי יש מקום להעיד שמשא לא היה גנב חלילה וכדומה? אלא שאסור לו לגלות מה שהוא רואה, ולא ניתן לו לגלות לאחרים". והוסיף: "כשראיתי את הצפוי לך, לא יכולתי לעשות מאומה, רק להפנות את תשומת ליבך ע"י עצה טובה". ר' יהודה עצמו היה חוזר על סיפור זה שנים רבות, והיה מספרו בדמעות שליט.

בכפר מאלמיטיק התגורר יהודי נכבד מחסידי ביאלא בשם ר' אברהם. פרנסתו הייתה מפונדק, שהיה חוכר מהפריץ המקומי. ומלבד יין ושאר משקאות, אף היה מוכר בפונדק מצרכי מכולת לכל תושבי הכפר. אדונו של ר' אברהם, הפריץ המקומי, היה רוב הזמן שיכור, ועסוק בחיי הוללות, ולכך לא נכנס למשא ומתן עם ר' אברהם על דמי החכירה, די היה לו בכך, שר' אברהם סיפק חנים אין כסף לביתו את כל מצרכי המכולת שהיה זקוק להם. וכך חלפו להם השנים, וחובו של ר' אברהם תפח, בידיעת הפריץ, אשר לא עשה עסק מהסכסם מוזר זה, פונדק תמורת מצרכי מזון למשפחתו ומשרתיו. ר' אברהם היה כמובן מרוצה מהסדר זה, כיוון שחובו של הפריץ על מצרכי המזון, היה אפסי לעומת חובו של ר' אברהם לפריץ על חכירת הפונדק ואף את החלב והגבינות והחמאה היה מייצר ר' אברהם מפרותיו של הפריץ.

יום אחד הסתיימה החגיגה: הפריץ החל להעסיק מנהל חשבונות, שגילה מיד את העסק המוזר שמתרחש כאן, פונדק ששווה הון רב, תמורת מצרכי מזון. והחל לדרוש מהפריץ לעשות פעם ולתמיד חשבון סופי, ולחייב את ר' אברהם לשלם את כל חובו המצטבר בעשרים השנים האחרונות. הפריץ שמע והסכים, ושלח להודיע לר' אברהם שהיום בערב יבוא אליו עם פנקסי המכולת, וישב יחד עם מנהל החשבונות, ויגמרו את החשבון ביניהם. ר' אברהם ידע היטב שלעולם לא יצליח לגייס סכום עתק שכזה, לשלם למפרע חוב של עשרים שנה. וביקש מהפריץ ארכה של יום אחד, ומיד נסע לביאלא - אל הרבי. רבינו הורה לר' אברהם ללבוש בגדי שבת, ולומר פרשת וישלח קודם לכתו אל הפריץ, וללכת ללא חשש, כי הכל יסתדר על הצד היותר טוב. ביום המיועד לבש ר' אברהם בגדי שבת, והגיע לבית הפריץ לעריכת החשבון. להפתעת כל הנוכחים בחדר, התגלה, שלא ר' אברהם חייב לפריץ, אלא הפריץ חייב לר' אברהם סכומי עתק. מנהל החשבונות שפשף את עיניו בתימהון, וחזר מספר פעמים על החשבון, וראה שאכן הפריץ חייב לר' אברהם סכום עתק. שאל הפריץ את ר' אברהם: "מה הנך מציע?" השיבו, ר' אברהם, "לדידי טוב ההסדר שהיה עד היום, מצרכי מזון תמורת חכירת הפונדק, ואם נחתום על הסכם כזה, אפשר מצדי לקרוע את החשבון הישן". הפריץ הסכים בשמחה, וההסכם נחתם מיד, כדת וכדין.

הרב יצחק הורביץ מסטוטשין זצ"ל - נולד ב-י' בטבת בשנת ה'תרכ"ב (1861). דודו (אחי אביו) הרה"ק רבי מאיר מדזיקוב ז"ע בעל 'אמרי נועם' שימש כסנדקו. מגיל צעיר נכרו בו אותות גדולה. רבינו התמנה כרב בעיר ליזנסק ושם נפטרה אישתו ורבינו נותר עם חמישה יתומים. אז עזב את ליזנסק וחזר לעיר מגורי אביו לראזוודוב. בשנת ה'תרנ"ד (1893) עם הסתלקות אביו הקדוש, מונה במקומו. לאחר מכן נתמנה רבינו כרבה של סטיטשין, שם שהה עד לפרוץ מלחמת העולם הראשונה בשנת ה'תרע"ד (1913), ואז עבר לוויין, והתגורר שם עד לסיום המלחמה, משם עבר לטארנא ושם קבע את חצירו ושהה בה עד לפרוץ מלחמת העולם השנייה בשנת ה'תרצ"ט (1938). אלפי חסידים הסתופפו בצילו. תפילותיו היו מופלאות. בעל צדקה. התמדתו בתורה הייתה מופלאה. **ענוותן. בעל רוח-הקודש. רבים פנו אליו ונושעו. מלומד בניסים.** בסוף ימיו סבל ממחלת הסכרת ועבר טיפולי הקרנות שהן לא עזרו ובסיכומו של עניין עבר ניתוח. נפטר בסאניק על אם הדרך ב-כ"ד אדר ה'ת"ש (1939). חי כ-78 שנים.

אביו: ר' משה מראזוודוב. **סבא:** ר' אליעזר מדזיקוב (מצד אביו). **אמו:** מרת גיטל יהודית (בת ר' יקותיאל יהודה טייטלבוים מסיגט - בעל 'יטב לב'). **נשותיו:** מרת אסתר ליבא (זיווג ראשון - בתו של רבי מנחם מנדל מזידיטשוב), בתו של ר' יואל הירשפלד (זיווג שני). **מרבתי:** ר' לייבוש מלמד (דיין ברודניק). **חברותא:** ר' אברהם קריזוירטה (רב העיר ואינטש). **בנו מזיווג ראשון:** ר' יהודה (מח"ס מנחת יהודה, רב בסטוטשין לאחר מכן בניו-יורק). **ילדיו מזיווג שני:** מרת רבקה (נישאה לר' ישראל יוסף מריגליץ), בת נוספת (נישאה לר' נפתלי משנדישוב).

רבינו סיפר, בהיותו כבן שש, נסעה אמו לבקר את גיסתה הרבנית מדזיקוב אשת ה'אמרי נועם', ונטלה עמה את רבינו, לדזיקוב. הגיע אז הרה"ק ר' נפתלי חיים בנו בכורו של ה'אמרי נועם' שחזר אז מא"י, היה זה לאחר פטירת ילדתו של ר' נפתלי חיים שהייתה משודכת לרבינו מינקותה (שכן דודו, ר' מאיר מדזיקוב בעל ה'אמרי נועם' שימש כסנדקו, ולאחר סעודת הברית פנה אל אביו וביקש שישתדך עם אחד מצאצאיו, והסכימו שיבוא בברית השידוכין עם בתו של ר' נפתלי חיים מדזיקוב - בנו בכורו של ה'אמרי נועם'), ורבינו סיפר, שכאשר נכנס עם אמו לדירתו של נפתלי חיים, מצאו יושב וכובעו שמוט על עיניו (כך נהג לאחר שובו מא"י, באמרו שאינו חפץ לראות את אוויר חו"ל והיה מליט את פניו או יושב בחדר אפל), **רבינו בן השש חזר בפניו על התורה שאביו אמר בחג השבועות, והיה בדעתו לבקש את רבי נפתלי חיים שיגביה את כובעו כדי שיוכל לחזות בצורתו הק', אולם הרבנית של רבי נפתלי חיים שעמדה מן הצד נזכרה לפתע בבתה שנפטרה שהיתה משודכת לילד חמודות זה, והתייפחה בבכי, ואם רבינו מיהרה להוציאו מן החדר כדי להפיג את צערה.**

○ **יפר הרה"ח ר' יוסף ליפשיץ ז"ל:** בעיירת המרפא קרעניץ היה להרה"ק רבי יצחק מסטוטשין ז"ע מקום מנוחה קבוע ביער לשאוף אויר צח, שולחן וספסלים משני צידיו, ורבינו היה יוצא לשם בבוקר וכן לפני תפילת מנחה ומשוחח בעיני חסידות. רבים היו באים לשם מידי פעם להתבשר מנועם דברותיו, ושם זכיתי לשמוע מפיו שיחות רבות. לא הכל נשאר חרות בזכרוני, ולא הכל ניתן להעלות עלהכתב, אבל במה שכתבתי השתדלתי שלא להוסיף ולא לגרוע. לא רק חסידים באו, אלא גם רבנים וגדולי ישראל. מהזכורים לי: הרה"ק רבי אלתר מדזיקוב הי"ד, הרה"ק רבי חנה מקאלאשיץ הי"ד, הגאון רבי אהרן לוויין מרישא הי"ד, הגה"צ רבי מאיר שפירא זצ"ל, הגה"ק הרב מבריסק זצ"ל, הרה"צ רבי ליפא מסאסוב חתנו של הרה"ק מסאטמאר זצ"ל, הגה"ח רבי שלמה יוסקוביץ חתנו של האמרי אמת זצ"ל, ועוד. סיפוריו של רבינו היו מדויקים, וכמה פעמים סיפר אותנו מעשה בלי שינוי והוספה, אולם בכל פעם היה לסיפור טעם וחיות שאין לתאר. פעמים רבות היה מסמך את הסיפור כמשל והסבר לאיזה נידון, והסיפור היה מקבל משמעות מיוחדת ואף הנמשל הובן באופן קולע.

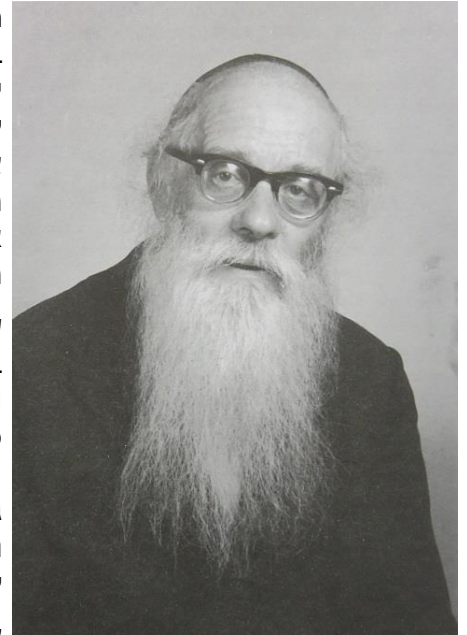
מספר ר' יוסף ליפשיץ: סיפר לי ר' דוד כהנא, שפעם אחת כאשר ישבו ולמדו לביליל שישי כמנהגם, נכנסה לביהמ"ד בת רבינו, הרבנית דבורה הי"ד ואמרה שקול לימודם מפריע לרבינו לישון. הם קמו והלכו ללמוד במקום אחר. בבוקר, קרא רבינו לר' דוד ושאל היכן היא בלילה, סיפר ר' דוד, **שבת הרבי אמרה כי קול הלימוד מפריע לרבי לישון.** אמר רבינו: **"מהיום תעמידו את שולחנכם בסמוך לדלת חדר, כדי שאשמע טוב יותר את קול לימודכם!"** והם עשו כן, ומפעם לפעם רבינו פתח את דלת חדרו והביא להם בעצמו מיני מזונות.

אצל רבינו ראו כמה יגע לבטל כל התפעלות מכבודו. סיפר ר' יוסף ליפשיץ: זכורני שכאשר היה שובת ברישא במעליץ או בקראקא, והמונים ליוו אותו בדרכו לביהמ"ד בערב שב"ק וביניהם מאות בעלי בתים חשובים רבנים ונגידים. רבינו היה מחפש איש פשוט מהקהל, ואפילו איש שחזותו אינה חסידית, ומקרבו אליו ומתחיל לשוחח אתו במילי דעלמא כדי לבטל את ההתפעלות מהכבוד הרב שחלקו לו.

רבינו היה יודע להסתיר דרכיו הק' גם מגדולים וקדושים, פעם הגיע הגה"ק ר' שמעון מזעליחוב לבקר את רבינו, ואנשים רבים נדחקו אל החדר, בהיותם בטוחים שרבינו ישוחח עמו בדברים העומדים ברומם של עולם, כי גדול היה הרב מזעליחוב בתורת הנגלה ובתורת הנסתר, אולם רק יחידים הורשו להיות נוכחים באותה פגישה, ולבסוף שאלו רבינו מהיכן הגיע, והאם מסילת הברזל עוברת דרך עירו וכיו"ב, ומוסיף לספר הרה"ח הנ"ל, לימים בא הגה"ק ר' שמעון מזעליחוב לשבות בעירנו מעליץ, ובשבת לפני תפילת מנחה למד בציבור חומש ופרש"י, וניסיתי להציל מפיו את התרשמותו מרבינו, ענה ואמר: **"וכי מה אוכל לומר, ומה אדע, הלא הוא רצה להסתיר את עצמו ממני והצליח בכך, מי יכול להעריך את גודל חכמתו וקדושתו!"**

משנת ה'תרע"ח החל רבינו מסתגר בחדרו ולא יצא הימנו אלא בעש"ק למקווה. הוא היה מתענה הרבה, ואף כשלא התענה כמעט ולא אכל. ומספר הרה"ח ר' יוסף ליפשיץ ז"ל שמעתי מאבי ע"ה שפעם התענה רבינו יותר מיומיים, ובתו הצדקת מרת דבורליה ע"ה הי"ד התחילה להרעיש עולמות שלא להניח לאביה להתענות יומיים רצופים, וביקשה מר' מענדלי קיעלצ'ער שיבוא במיוחד מקיעלץ וישתדל בפני אביה שיאות להפסיק את צומו, ר' מענדל"י נכנס בפחד ובחרדה, וביקש בתחנונים שרבינו יטעום מאומה וילגום לכל הפחות מעט חלב, ענהו רבינו: **"מטללים יהודים על ההרים (במלחמה כנזכר) ואיך אוכל לאכול דבר?!"**

הגאון הרב גדל (גד- גודל) אייזנר זצ"ל - נולד ב-כ"ד שבט ה'תרט"ג (1903) בעיר לודז' בפולין. עוד בלודז' השקיע את ראשו ורובו בחינוך צעירי הצאן למען ילכו בדרכי אבות. לפני השואה שימש כמלמד בתלמוד תורה. בשואה היה בגטו לודז' ואחר כך במחנות העבודה בצ'נסטוב, בוכנוואלד וקולדיץ. הוא שרד גם את צעדת המוות לקראת סוף המלחמה. גם בזמן השואה הארורה בה עברו שבעת מדורי גיהנום השקיע עמל רב כדי להחדיר אמונה בלב כל היהודים, שהיו יחד איתו. בשנת ה'תשי"ג (1952) לאחר מלחמת העולם השנייה, בה איבד את משפחתו עלה לארץ ישראל.

שימש כמשגיח בישיבת 'חידושי הרי"מ גור' בתל אביב וכן היה מדמויות המפתח בשיקום חסידות גור לאחר השואה. העמיד תלמידים במשך יותר משישים שנה והשיב רבים מעוון. רבים מתלמידיו ידועים, מפורסמים ומשפיעים עד היום. את כולו השקיע בתלמידיו כבניו. ענוותן. מידותיו מופלאות. התחשב בכל אדם. עשה הרבה חסד עם פליטי המלחמה. השכין שלום בין אדם לחברו ובין איש לאשתו. גאון אדיר. **שלט בזוהר הקדוש, בש"ס ובארבעת חלקי השו"ע עם נושאי כליו.** נפטר במוצ"ש ליל כ"ד אדר ה'תשמ"ה (1985). חי כ-82 שנים. ציונו בבית העלמין קריית שאול בתל אביב. על שמו הוקמו עמותות ארגון לסיוע למשפחות.

אביו: ר' יצחק שלמה הי"ד. **אימו:** מרת רבקה הי"ד. **בתו:** מרת מחלה ריינע הי"ד. **מתלמידיו:** הגאונים ר' הרשיל מורגנשטרן (י"ר מכון זכרון קדושי פולין), ר' יעקב מילר (ר"מ בישיבת 'חידושי הרי"מ' ומח"ס 'עבודת אמת'), ר' דוד אלווסקי, ר' ישראל אהרון אלבוים, ר' צבי שקול, ר' אליהו אלבוים, ר' אליהו מרקוביץ, ר' שלמה סאמסון, ר' שמעון נפתלי אלטר. **מספריו:** **ימורשת גד** - שיעורי מוסר וחסידות על סדר פרשיות התורה ומועדי השנה **יבמחיצת ר' גדל** - ביוגרפיה וסיפורי הנהגות.

לאחר מלחמת העולם השנייה, היו מעייניו של רבינו נתונים לבני הנוער, אשר שרדו את המלחמה, ולהרבות חסד עם הפליטים. פרקים מופלאים בעניין זה רשם יחד עם רעו וידידו הטוב הרה"ח רבי איטשע לייזר זצ"ל. דוגמא אופיינית לתחבולת-חסד שלהם מאותם ימים, ניתן לראות במעשה כשהיו בפריז: יהודי נכבד, שהכיר אותו כעדין נפש, היה חסר פרנסה. לימים נודע להם, כי בבית כנסת בפאתי העיר מחפשים 'איש ניקיון', הלכו שניהם והציעו את מיודם לתפקיד, ובבית הכנסת הפריזאי קיבלו את מועמדותו בשמחה.

אולם, את מלאכת הניקיון ביצעו שניהם, רבינו ור' איטשע, מדי אשמורת בוקר, ואילו ליהודי הנכבד באו וסיפרו, כי בבית הכנסת הזה מבקשים לקבלו כרב ומורה הוראה אם רק ייעתר... וכך, הלה קיבל משכורת משם כשהוא חושב כי הינו רב, והיה מוסר לבני הקהילה שיעור בכל יום, ואילו רבינו ורבי איטשע, מדי אשמורת באשמורת דאגו לניקיון בית מקדש מעט. "פעם אחת", הפטיר רבינו בחיוכו המלבב, "כמעט והייתה תקלה... גבאי אותו בית-הכנסת רצה לשנות את ימי הניקיון ופנה על כן אל אותו 'רב' כדי לעדכנו בסדרי הניקיון החדשים... בחסדי שמיים, הרב לא הבין צרפתית והגבאי לא דיבר אידיש, ואני נקראתי 'לתווך' שוב בין השניים, והצלתי את המצב". (ממשנתו של רבי גדל)

כמה היה נזהר ומתחשב עד להפליא בכבודו של הזולת. פעמים נמנע מלהתעסק בעניין מסוים, מחשש לחלישות-דעתו של מאן-דהו. נהג להשתתף בשמחת כל מי שהזמינו, אפילו בשנותיו האחרונות, כשהדבר עלה לו ביגיעה רבה, כדי שבעל השמחה לא יחשוב שהשמחה שלו אינה חשובה בעיניו.

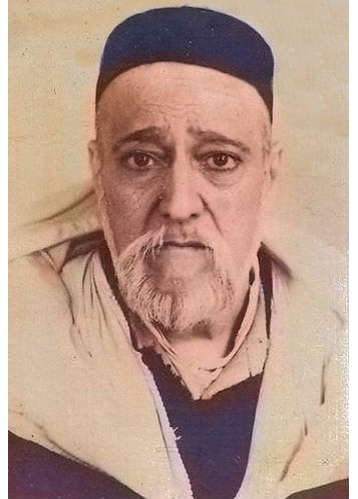
גם בשכבו בבית הרפואה, ביקש מתלמידיו, שלא ייכנסו לחדרו שניים ביחד, מכיוון שבדך השני של החדר שכב חולה, שאין לו משפחה ואף אחד לא הגיע לבקרו, ואם יראה את המבקרים הרבים, שבאים אל רבינו, הוא עלול להצטער.

רבינו סיפר שלפני המלחמה הכיר זקן אחד, שהיה בן שישים (באותם הימים היה הדבר נחשב לזקנה של ממש) שהיה יושב ולומד בבית המדרש, ומדי פעם היה פונה לאחד מהעוברים ושבים ומבקש ממנו, שיכין עבורו כוס תה, כי היה מרגיש בעצמו, כי עקב 'זקנותו' והיותו תשוש, אין די כוח במתניו להכין לעצמו כוס משקה. היה מעשה, שביקש מבחור עז פנים שיכין לו כוס תה, ואותו בחור השיב לו: "וכי למה יטריח מעלת כבודו בכל יום בכל עת ובכל שעה את המתפללים והלומדים שיכינו המשקה, יקום נא מר ויקיים בעצמו מצוות 'שימוש תלמידי חכמים' שהרי 'מצווה בו יותר משלוחו'..." אך אותו יהודי נאנח ואמר לו: "צדקו דבריך, אך מה אעשה, ואין כוחי במותני..."

"לאחר זמן מועט כבשו הרשעים הארורים את פולין ואני הגוליתי בשבר אחר שבר למחנות העבודה יחד עם אותו זקן, ושם ראיתי יגע ועמל חמש עשרה שעות מדי יום ביומו, והיה נושא על גבו משאות כבדים מנשוא, ושמא תשאלו, היאך עשה כדבר הזה - כי ידע, שאם יתעצל אפילו במעט, מיד תיפח נפשו על ידי אחד מהצוררים. ומשם למדתי, כמה כוחות עצומים טמונים באדם, ואין עליו כי אם להוציא את כל אלו הכוחות מן הכוח אל הפועל, ויוכל לעשות ולפעול גדולות ונצורות".

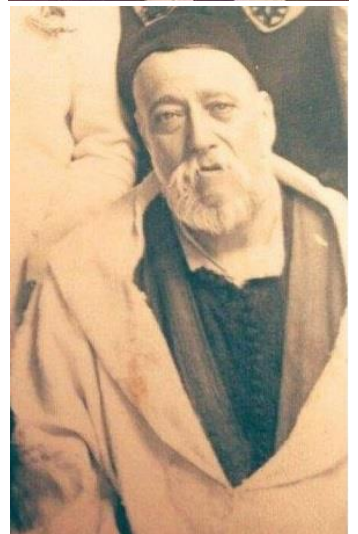
הרב המקובל דוד הכהן אָזוג (השני) המכונה ה'באבא דודו'- נצר לשושלת חכמים ממשפחת הכהן אָזוג שבמרוקו. נולד למקובל רבי דוד בן ברוך הכהן אָזוג הראשון. בשם המשפחה אָזוג מרומזים מספר עניינים: ראשית, על היותם כוהנים מיוחסים, שכן ר"ת אָזוג הוא: אֶלְמָנָה זֹנָה וְגֵרוּשָׁה לֹא יִקָּח, כפי הציווי על הכהנים (שכן הפסוק בתורה: אִשָּׁה זֹנָה וְחִלְלָה לֹא יִקָּחוּ וְאִשָּׁה גֵרוּשָׁה מֵאִשָּׁה לֹא יִקָּחוּ כִּי קֹדֶשׁ הוּא לְאֱלֹקֵינוּ (ויקרא כא, ז). וכן בשפה הברברית המילה 'אָזוג' פירושה הגדול.

כיהן כרב הראשי לקהילה בטרודאנט שבמרוקו. נודע בענוותנותו ובצניעותו. רבים פנו אליו ונושעו. מלומד בניסים. יצא לו שם של קדוש המחולל פלאים בשל העובדה שנישים עקרות רבות היו פונות אליו ונושעות, וכן חולים קשים, שביקשו את ברכתו- נרפאו בדרך פלא לפליאת הרופאים שכבר לא האמינו שיכולים לקום ממיטת חוליים. אנשים קשי יום ומרי נפש נכנסו אל ביתו, ויצאו, כשעל פניהם חיוך רחב בשל העובדה, שידעו כי ברכתו של הצדיק עושות פרי, ולכן כונה ה'באבא דודו'. נפטר ב-כ"ה אדר ה'תשי"ג (1953) לאחר שלקה בהתקף לב. ציונו תרודנת שבמרוקו.

סבא (מצד האב): ר' דוד בן ימין. **אביו:** ר' ברוך. **אימו:** מרת סולטנה. **אישתו:** מרת פרחח. **בנו:** ר' ברוך הידוע בכינוי ה'באבא אלעזיז'. **בתו:** מרת רחל.

מעשה היה ביהודי, שהיה לו עסק משותף עם ערבי. פעם אחת, בחג הפורים, שנה היהודי לשוכרה והלך לבקר את שותפו הערבי, שהתגורר סמוך לביתו. כשראה הערבי את שותפו היהודי במצב של גילופין, הבין שיכול הוא לנצל את המצב. מיד הביא גיליון נייר, וביקש מהיהודי לחתום עליו עבור רכישה נוספת לחנות.

לאחר שהיהודי עשה כאשר התבקש, שילח הערבי את שותפו לביתו. מיד לאחר מכן הוסיף הערבי בכתב ידו כי- "היהודי החתום למטה מאשר בכתב ידו כי הוא מכר את חלקו בחנות לשותפו (וכאן ציין הערבי את שמו) וקיבל על כך סכום הגון המקובל על שני הצדדים, והמכירה נעשתה כדין ואין לאף אחד מן הצדדים את היכולת לחזור בו.

כדי לתת תוקף משפטי למסמך, הערבי הביא בנוסף את שני קרובי משפחה, והם חתמו על המסמך בסוף המסמך בתור עדים, שנכחו במעמד המכירה המעידים כי היהודי קיבל סכום הגון תמורת חלקו בחנות. למחרת, לאחר שהיהודי התעורר משכרותו, בא היהודי לחנות כהרגלו מידי יום.

להפתעתו המרובה, שמע משותפו הערבי, כי מהיום והלאה אין לו דריסת רגל בחנות, ואף הציג לפניו את המסמך בחתימת ידו, מכתב המעיד נאמנה, כי הוא מכר את חלקו, ושקיבל תמורת חלקו את מלוא הכסף ואין לו כל טענות על כך.

היהודי הבין עתה את אשר עשה לו שותפו הערבי, כשהוא היה שיכור, אך מה יוכל עתה לעשות כשיש בידי הערבי מסמך חתום, כאשר חתימתו מתנוססת על המסמך בצירוף חתימת שני עדים! אף שופט לא יפסוק לטובתו במצב שכזה ולא יקבל את טענותיו, שכן שני עדים נוספים חתמו, כי העסקה הייתה לשביעות רצונם של שני הצדדים.

בצר לו, נסע היהודי אל הצדיק ה'באבא דודו' וסיפר לו דבריו כהווייתם. "אל תפחד", הרגיע אותו הצדיק, "לך לביתך ואל תדבר עם הערבי מטוב ועד רע. לא יאריך הזמן, ובעזרת השם יתברך תראה, איך שהערבי הוא בעצמו יבוא לביתך ויתחנן לפניך, שתסלח לו על המעשה שעשה!".

שמח היהודי עד מאוד שכן ידע, כי כל דברי הצדיק מתקיימים. הוא נסע לביתו והמתין באורך רוח לישועת ה' הקרובה לבוא ורצה לראות כיצד יתקיימו דברי הרב. ואכן מדברי הצדיק לא נפל דבר. מאותו יום ואילך, החלו לפקוד את הערבי צרות שונות ומשונות:

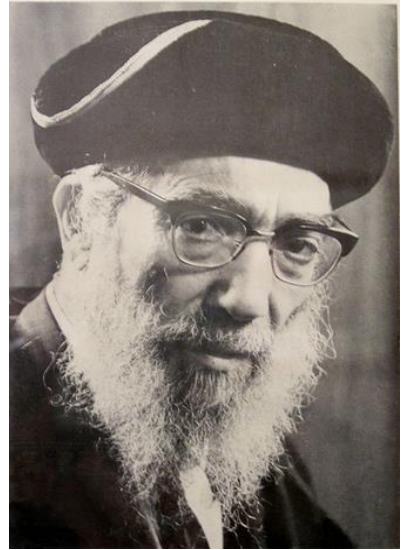
כשרכב על סוסו ליד שער העיר, פגעה בו אבן שזרק ילד ערבי ופצעה אותו והוא נאלץ לשכב במיטת חוליו, כשהוא סובל. עברו יומיים בלבד והוא הוזמן אל מושל העיר, והלה דרש ממנו שיעזב את הבית בו הוא גר באמתלה אחרת.

כך הלכו ותכפו הצרות, עד שהערבי בעצמו הבין שלא יתכן ומדובר רק בצירוף מקרים. הוא נתן אל ליבו וחשב, שמא כל הצרות באות עליו, מפני שרימה את שותפו היהודי והבין כי יד ההשגחה פגעה בו והוא אינו רוצה להמשיך ולחטוף צרות נוספות.

ככל שהעמיק לחשוב בדבר, ראה כי הצרות החלו לאחר שרימה על שותפו היהודי. המסקנה הייתה חד משמעית והוא הבין, שאם הוא רוצה שיפסיקו המכות והצרות, עליו להתנצל בפני היהודי ולהחזירו למעמדו הקודם.

השכם בבוקר שבור ורצוף מחמת כל מה שאירע עימו, הגיע הערבי אל ביתו של היהודי, שותפו לשעבר. הוא נקש על הדלת ולאחר שהיהודי פתח, התנפל הערבי לרגליו ובדמעות שליש ביקש את סליחתו על מעשהו הנבזי וקרע את המסמך מול עיניו וביקש ממנו לחזור לחנות ולהיות שותפו כפי שהיה כל הזמן.

הרב יצחק אביחצירא המכונה ה"בבא חאקי" זצ"ל- נולד בריסאני (מחוז תאפילאלת שבמרקו) ב-כ"ג באלול ה'תרנ"ה (1895). בהיותו כבן י"ג התייתם מאביו. בשנת ה'תר"ף (1920) בעקבות הגזרות הקשות כנגד היהודים ורצח אחיו ר' דוד על ידי השלטונות עבר מריסאני לעיירה בודניב יחד עם אחיו הבבא סאלי. בשנת ה'תרצ"ו (1936) עבר להתגורר בעיירה ארפוד וייצג אותה מול השלטונות. בשנת ה'תש"ה (1945), עזב את מרקו ועבר לגור בעיר אוראן שבאלג'יריה.

בשנת ה'תש"ח (1948) עלה ארצה יחד עם משפחתו והשתכן במעברה בגבעת אולגה. לאחר מכן מונה כרב הראשי של הערים רמלה ולוד ושימש בתפקיד זה כ-20 שנים. מונה ליו"ר ארגון הרבנים הספרדים ועדות המזרח בארץ ישראל. **מקובל בעל רוח-הקודש. רבים נהרו לביתו כדי להתבשם מברכותיו.** נפטר ב-כ"ה אדר ב' ה'תש"ל (1970) בתאונת דרכים לאחר שהשכין שלום בית בני זוג. חי כ-75 שנים. בהלווייתו השתתפו יותר מ-20,000 אנשים.

אביו: ר' מסעוד. **סבו:** ר' יעקב. **אחיו:** ר' דוד, ר' ישראל (ה'בבא סאלי'). **ילדיו:** ר' אברהם ("בבא הנא", שימש כרבה הראשי של יבנה ורמלה), ר' פנחס (שימש כראש המועצה הדתית באשדוד), ר' אהרן (שימש כראש העיר רמלה), ר' יחיאל, (רב העיר רמלה וראש מוסדות "אהל יצחק"), מאיר, ר' שמעון (ראש מוסדות "נר יצחק" בירושלים), חסידה בוסו, פלורה סודרי, רחל כנאפו, שמחה שושן, ברכה דהן וחיה רוטנמר.

עוד בהיותו רבה של העיר רמלה היה מכתת את רגליו מעיר לעיר וממושב למושב, כדי לעורר ולחזק את אחיו בני ישראל שבכל אתר ואתר בקיום התורה והמצוות. באחד מביקוריו ביישוב מסוים, שבו הרצה את דבריו במתק שפתיים נפלא ניגשו אליו לאחר דרשתו בני היישוב, וצרתם בפיהם: **"רבינו! יש פה תרנגול משונה שלא מפסיק לקרקר, מטריד הוא אותנו מאד ונודדת שנתינו בלילות"**.

מיד ענה להם ואמר: **"יש פה ילד שהוריו עדיין לא מלו אותו"**. הביטו האנשים זה בזה בתימהון ואמרו: **"לא ידוע לנו על ילד כזה"** - "הזדרזו לברר", ענה להם הצדיק, **"ובעז"ה תמצאו"**. לאחר כמחצית השעה חזרו האנשים ואמרו: **"כן רבינו. מצאנו והבאנו עימנו את הורי הילד"**.

כשעמד אביו של הילד בפני רבינו פרץ הוא בבכי ואמר: **"רבי! מעולם לא חשבתי, שלא למול את בני, אך מה אעשה, ולא הייתה בידי יכולת כספית לערוך את סעודת ה'ברית-מילה' והחלטנו לדחותה, כדי שאף אנו נעשה סעודה כמו כל חברנו, אך לצערנו, הרב מצבנו הכספי לא השתפר, וכבר עברו חמש שנים - ועדיין לא מלנו את בנו!"**.

מיד ציווה הרב להכין סעודה מפוארת לכבוד המצווה, וערכו הם וקיימו את מצוות 'ברית-מילה' בו ביום. **עם קיום מצוות 'ברית-מילה' בילד זה, הפסיק אותו תרנגול את קרקוריו הקולניים.** וכששאלו את באבא חאקי: **"מניין? איך ידעת, שיש כאן ילד לא מהול?"**. ענה הוא להם בעמות חן: **"אין דבר שלא כתוב בתורתנו הקדושה, וצריכים אנחנו רק להתקדש ולהיטהר, וכל צפונותיה ייחשפו בפנינו"**.

מעשה בזוג, שהיו נשואים 15 שנה ולא זכו פרי בטן. כששמעו הם על האותות ומופתים, שמתרחשים בעיר רמלה בכוחו של פועל הישועות "באבא חאקי" הזדרזו ובאו לביתו, ובדמעות שליש שפכו את בקשתם בפני רבינו.

"הסירו כל דאגה מליבכם" אמר להם הרב, **"בעזרת ה' יתברך תוך שנה תזכו לזרע קודש בר קיימא, אך בקשה אחת לי אליכם, מיד כשיולד הילד, הביאוהו נא אליי כדי שאברכנו"**. עוד באותה שנה זכו הם לבן בכור, ומשמחתם והתרגשותם הגדולה שכחו את בקשתו של הרב.

כשגדל הילד, התברר, שאינו יכול ללכת ברגליו. והם הצטערו עד מאד. הם דרשו ברופאים, אולם כל ניסיונותיהם עלו בתוהו. או אז נזכר לפתע האבא ואמר לאשתו: **"הרי בזכות ה"באבא חאקי" זכינו בזכותנו לבן זה, מדוע לא נלך אליו ונבקש ברכה לבריאותו של בנו?"** וממחשבה למעשה, יצאו הם מיד לדרכם, כשפניהם מועדות לעיר רמלה.

כשהגיעו לביתו של הרב, נכנס האבא עם בנו בידו ואמר ל"באבא חאקי": **"רבי קדוש! הנה ילד זה, זכיתי ונולד הוא בזכות ברכתך, אך עתה ראה איזה שבר עצום, בנו זה משותק הוא ברגליו, ואינו יכול ללכת כלל"** - "והלא אמרתי לכם, שמיד עם היוולדו הביאוהו אליי, כדי שאברכה?" אמר להם הרב.

נזכרו הזוג בבקשתו של רבינו ומיד ביקשו את סליחתו והסבירו, שמהתרגשותם הגדולה שכחו את בקשתו. **"לא נורא" אמר להם הצדיק.** "הושיבוהו בבקשה על ברכיי", ומיד כשישב הילד על ברכיו של רבנו, לקח הוא מים ומרח את רגליו של הילד. מיותר לציין, שלאחר שהורידו הרב מברכיו, הלך הילד כאחד האדם.

הרב הגאון ישראל יעקב פישר זצ"ל - נולד בשנת ה'תרפ"ה (1925). זמן מועט קודם לידתו נרצח בירושלים ר' ישראל יעקב דהאן הי"ד ואביו קרא לבנו על שמו של הקדוש. בילדותו למד בתלמוד תורה 'עץ חיים', וכבר אז הלך שמו לפניו **כמתמיד גדול בתורה**. סיפור ידוע מפי השרת בת"ת, כי בשעת לילה מאוחרת הוא שמע קול חרישי, אחר חיפוש קל הוא ראה את הנער ישראל יעקב יושב בחצר התלמוד תורה לאור הירח והוגה בתורה. התמדה גדולה זו נמשכה כל ימי חייו עד שהיה בקיא עצום במכמני התורה. ביכולתו של רבינו הייתה האפשרות לומר על כל רמב"ם ורמב"ם, היכן נמצא והאם יש בכלל כזה רמב"ם.

ראה את עצמו מחוייב למחוסרי קורת הגג הרבים שהסתובבו בביה"כ 'זכרון משה'. מדי לילה היו אותם עניים מרודים רבים, מוצאים את ביה"כ כבית מלון ואת ספסליו כמיטות. כששמע רבינו כי הגבאים ניתקו את ההסקה בשעות הלילה מחה בידם, שכן אם הם לא יהיו כאן הם יהיו ברחוב ושם הם עלולים למצוא את מותם בקור הירושלמי. מדי יום היו עשרות אנשים מתדפקים על דלתו בעניין הלכה. עם השנים החל לשמש כדיין מטעם בד"צ העדה החרדית בירושלים, ולאחר מיכן תפקד כראב"ד של העדה החרדית. כיהן במשך כארבעים שנה כרב שכונת 'זיכרון משה' בירושלים. נפטר ב-כ"ה באדר-א' ה'תשס"ג (2003). חי כ-78 שנים. ציונו בהר המנוחות בירושלים (טמון בגוש ב', חלקה ה-פרושים).

אביו: ר' אהרן (התפרסם כמי שירה במנהיג ההמון הערבי שבא לפרוע ביהודים במהלך מאורעות ה'תרפ"ט). **אמו:** מרת דבורה. **אחי:** ר' אליעזר משה (רבה של שכונת כנסת בירושלים), ר' מאיר צבי (מו"צ בשכונת הר נוף בירושלים), ר' שלמה (מראשי ישיבת איתרי) **ילדיו:** ר' אהרן (ממלא מקומו ברבנות זיכרון משה ומו"צ של העדה החרדית), ר' יהודה (דיין בעדה החרדית), ר' משה (ראש ישיבה קטנה רמ"א), מרת חנה (נישאה לר' משה ברוורמן, ראש ישיבת מאה שערים, מדרוך חתנים ידוע, ומרצה בענייני חינוך ושלוה בית). **מספריו:** **ישו"ת אבן ישראל** - תשעה כרכים עם פסיקות הרב.

על עוצם שקיעותו בתורה מסופר, כי רבינו נהג לעשן (היה זה כמובן לפני שהתברר חומרת ותוצאות העישון). נכדו ששאלתו פעם על כך, נענה: "לא היה לי מה לאכול, וזה היה תמורת סעודתי". אצבעות ידיו היו עליהן תמיד סימני כוויות, כי לא הרגיש באש שליחכה את אצבעותיו, והרבה. פעמים היה שוקע בלימודו ושוכח מהסיגריה הבוערת שבידו, **וגם כשהאש הגיעה לאצבעותיו, לא הרגיש עד שהנוכחים היו צועקים, ואז היה זורק את האש החיה מאצבעותיו**

חתנו העיד עליו כדברים האלה: "זכורני, לפני שנים רבות ישבתי אצלו בסעודה, והביאו לפני מאכל מסוים, ואכלו. היות שחיכה לסיום הסעודה, שאל מדוע אין מביאים את אותו מאכל? אמרו לו: "הרי עכשיו אכלת!" האכילה כלל לא עניינה אותו, כל מה שאכל, הכל היה היינו הך, תמיד אכל במהירות ובזריזות, ומיד המשיך ללמוד במקום שאחז".

בעת שרבינו חלה, נזקק הוא לניתוח דחוף, אולם עקב גילו וחולשתו הרבה, חששו הרופאים להרדומו, ואפילו בהרדמה מקומית בלבד. והנה לתדהמתם, הצדיק נענה להם, שנכון הוא שיבצעו את הניתוח בלא הרדמה כלל. ניסו לתאר בפניו, כיצד מנתחים וחותרים לאורך ולרוחב, **בעוד שעליו להמנע מכל תזוזה, וכן את הכאבים הכרוכים בטיפול, אבל הוא נותר בשלו והגיב: "זה בסדר, אני אתעמק בסוגיה"**. בשעה היעודה, החלו הרופאים במלאכתם, **וכל אותה שעה הרב שכב ללא ניע**. כשהסתיים הניתוח, חשו בניו הדואגים, אבל מחמת עומק ריכוזו, לא הרגיש בהיכנסם. כשגיעו משרעפיו, סיפר, **שבחסדי שמים לא חש במעשה הניתוח, ואמר, שהכין אז את היסוד לדרשת 'שבת הגדול'**.

אחד מראשי הישיבות בחו"ל, הגיע עם קבוצת בחורים מתלמידיו לארץ ישראל. ראש הישיבה פנה לבית רבינו והפציר בו מאוד, שייעתר לבקשת התלמידים המבקשים שיבחן אותם על לימודיהם בשו"ע יו"ד. **"אם הרב יבחן אותם, יהיה בזה חיזוק גדול עבורם"** - טען ראש הישיבה. ואכן בשעת בוקר הגיעו כעשרים בחורים עם ראש ישיבתם, וכנסו כולם לחדרו של הראב"ד וישבו במקומם. והנה להפתעתם ביקש הראב"ד מכל הבחורים לצאת מהחדר וביקש, שיישאר רק תלמיד אחד. לאחר שיצאו, פנה הראב"ד לראש הישיבה ואמר: "ימחל נא ראש הישיבה ויצא גם הוא" ... כך ישב הצדיק עם כל בחור בנפרד ובחננו. הבחינה נמשכה שעה ארוכה עד זמן מנחה.

משנסתיימה הבחינה, נכנסו כולם לחדר וראש הישיבה שאל: "כיצד שולטים הבחורים בחומר הנלמד?" השיב הראב"ד: "כולם ענו. אחד יותר ואחד פחות אך כולם ענו". כשהלכו לדרכם הסביר את פשר הנהגתו: דעו לכם מהי הלבנת פנים. **אי אפשר לבחון בחור, בזמן שיושב שם בחור אחר, שכן אם לא ידע לענות, הרי חברו יראה בקלונו ח"ו. איני יכול לתת יד לדבר כזה. הסכמתי לבחון, אך חלילה שתצא תקלה תחת ידי"**.

הגאון רבי ישראל יעקב עם כל גדלותו העצומה, נהג בפשטות ובענווה עם תושבי שכונת מגוריו והיה משתדל להשתתף בשמחת כל אחד ואחד מהם. הוא גם הקפיד להגיע בזמן, שלא יאלצו להמתין לו חלילה. **והיה מעדיף להמתין למוזמנים, ובלבד שלא יצטרכו להמתין לבואו**. סיפר אחד התושבים: "בבואי לגור בשכונה ערכתי שמחת 'שלוה זכר' בביתי. כנהוג, תליתי פתק בבית הכנסת להזמין את ציבור המתפללים. לא הזמנתי את הרב באופן אישי שכן לא עלה בדעתי להטריח אותו לבוא לביתי. **להפתעתי הרבה הופיע הראב"ד, חשתי שלא בנוח והתנצלתי. אך הראב"ד לא הבין על מה אני מתנצל. "ראיתי פתק, שאתה עושה 'שלוה זכר' והגעתי" - אמר בפשטות.**

המקובל הגאון הרב אברהם גרשון אשכנזי זצ"ל מְקִיטוֹב- נולד בשנת ה'תנ"ו (1695) בעיר בראדי. נצר למשפחת רבנים גאונים וצדיקים. גיסו של הבעל שם-טוב הקדוש. כבר בילדותו נודע בשקדנותו. גאון בנגלה ובנסתר. רבינו היה בין חכמי ה'קלויז' שבו למדו בקדושה ובטהרה, וביניהם היו הגאוני ר' חיים צאנזר, ר' משה מאוסטראה (בעל ה'ערוגת הבושם'), ר' משה מקיטוב ואף מונה לשמש כשליח ציבור והתפלל על פי כוונת רבינו האריז"ל.

בהמשך מונה לראב"ד באחד מארבעת בתי הדין בעיר בראד עימו שימשו ר' יחזקאל לנדאו (ה'נודע ביהודה'), ר' מאיר מרגליות (בעל ה'מאיר נתיבים'). עלה לארץ ישראל בהתחלה גר בחברון ולאחר מכן עבר לתקופה קצרה לצפת ולבסוף עבר להתגורר בירושלים, מיד בבואו לירושלים פנו אליו חכמי הספרדים וביקשו למנותו כרבה של ירושלים. למד בישיבת הנסתרים של 'אור החיים' הקדוש. (שנת העליה אינה ידועה ויש אומרים שהייתה שנת ה'תק"ז-1747 אולם רבינו 'אור החיים הקדוש' נפטר בשנת ה'תק"ג 1743).

הרבה בסיגופים ותעניות. התענה 20 פעמים משבת לשבת. כשאמר קינות מול הכותל המערבי, התעלף מספר פעמים מרוב מרירות, עד שבקושי הצליחו להקימו מעלפונו.

לאחר ששהה זמן מה בארץ ישראל חזר לבראדי. בשנת ה'תקי"ג (1753) עלה שוב לארץ (ישנה דעה האומרת שרבינו עלה רק פעם אחת לארץ) והיה אחד מחכמי קהילת 'בית אל-ל', וגם שם נעשה לשליח ציבור על פי כוונת האריז"ל בהמלצת המקובל האלוקי הרה"ק הרש"ש זיע"א ראש הישיבה. נפטר ב-כ"ה אדר א' ה'תקכ"א (1761). חי כ-66 שנים. ציונו בהר-הזיתים בירושלים. בנו, ר' חיים אהרן מילא את מקומו כראש העדה האשכנזית בארץ.

אביו: ר' אפרים (שימש כדיין בעיר בראדי). **אשתו:** מרת בלומה. **בניו:** ר' משה, ר' יצחק, ר' חיים אהרון, ר' אפרים, ר' יהודה לייב, ר' יקר. **בתו:** מרת אסתר (נישאה לר' מרדכי רובין - רבה של חברון). **מרבתינו:** ר' חיים בן עטר ('אור החיים' הקדוש), ר' שלום שרעבי (ה'רש"ש' הקדוש).

בעיר בראד שבו גר רבינו יצא שם רע על אישה אחת. רב העיר הגאון רבי יעקב יוקל חקר ודרש לעומק את העניין ומצא ל"ע שיש בחשדות אמת. אבי האישה ובעלה סירבו לקבל את דברי רב העיר והלכו ל"ערכאות" (בית משפט ששופט לפי חוקים של גויים) והתלוננו על רב העיר שמוציא שם רע.

בית המשפט פסק שהרב שהוציא על האישה שם רע ישלם מאה אדומים זהב קנס או שיקבל מאה מלקות ברבים. שלושת הרבנים-רבי אברהם גרשון, ה'נודע ביהודה' וה'מאיר נתיבים', רגזו מאוד על התנהגותם החצופה של האישה וקרוביה, הם התאזרו בגבורה והכריזו בבית הוועד, שהאישה הזאת עושה מעשים שלא יעשו, והתורה הקדושה לא תהא מוחלפת חלילה בדיני ערכאות.

דברי הרבנים התפרסמו ושלושתם נתפסו ונאסרו. הרה"ג רבי יחזקאל לנדאו (ה'נודע ביהודה') שילם את הקנס בסך מאה אדומים (שהיה סכום עצום באותם הימים). ה'מאיר נתיבים' (שלא היה לו לשלם) קיבל מאה מלקות ברבים, ורבי אברהם גרשון כשעמד בשורה לקבל המלקות פתאום הגיע אליו גוי ותפסו בידו, וברח עמו עד לעיר מז'יבוז' מקום מושב גיסו רבינו 'אור שבעת הימים' הבעש"ט הקדוש. הבעש"ט קידם את פניו ואמר לו: "אלהיו הנביא בדמות גוי עמד לימינך להצילך. בזכות קידוש שם שמים שעשו הרבנים יצאה בת קול ופסקה שיעלו לגדולה. ה'נודע ביהודה' יעלה ויהיה רבה של העיר פראג. ה'מאיר נתיבים' יהיה רבה של העיר לבוב. ורבי אברהם גרשון יהיה מרא דארעא דישראל, מקום אשר איתה נפשו לקבוע דירתו שם".

פעם אחת גזר הרש"ש, תענית בגלל הבצורת וציווה שיתכנסו כולם בבית כנסת אחד להתפלל בחבורה. הרש"ש ביקש מרבינו להיות שליח ציבור ולהתפלל לפני התיבה. המנהג בירושלים היה שמי שמתפלל לפני התיבה היה צריך לומר דברי כיבושין. רבינו התכונן לדרשה אבל באשמורת הבוקר גרוננו ניחר. רבינו ביקש מבנו ר' לייב להודיע לרש"ש כי אינו יכול לעבור לפני התיבה. ולכן מקובל אחר התפלל לפני התיבה. באמצע 'שירת הים' חזר קולו של רבינו והרש"ש ביקש ממנו להתפלל את תפילת העמידה ולומר סליחות. מיד לאחר שהחל לומר סליחות סירב להמשיך וחזר למקומו. שאל אותו הרש"ש מדוע הוא מסרב להמשיך להיות שליח ציבור ורבינו הסביר כי ראה שתפילתו שגורה בפיו וידע שתיכף ומיד ירדו גשמים וחשש שישבחו אותו הסובבים שתפילתו עושה פרי וחלילה עלול הוא ליפול במידת הגאווה ולכן העדיף לחזור למקומו ולא להמשיך כשליח ציבור. אדם אחר אמר במקומו את הסליחות ואכן כפי שחש רבינו התפילות התקבלו וירדו גשמים במשך שלושה ימים רצופים!

שגר בעיר בראדי נודע ברבים גדלותו. לביל חג הסוכות ירדו גשמים וכל היהודים לא יכלו לקיים מצוות סוכה כהלכתה. אולם בסוכתו לא ירדו הגשמים, וישבו אחד מגאוני העיר ובנו שראו את הדבר לעגו עליו ודיברו בו סרה, ולמחרת אמר להם: "מי התיר לכם לדבר לשון הרע לביל סוכות?". כאשר שאלו אותו: "מהיכן אתה יודע מה שדיברנו?", ענה להם: "המלאך הרע שנוצר מפעולתכם הוא אשר הגיע והודיעני כדי שאוכיח אתכם שלא תשובו לכסלה עוד".

רבינו היה פעם בשבת קודש בטבריה יחד עם הרה"ק ר' נחמן מהורדנקה זי"ע ור' אלעזר רוקח עד שעה מאוחרת בלילה. השמן שבנר נגמר והוא התחיל להיכבות. אמר רבי גרשון בתמיהה: "מה הוא זאת?". והתחיל לדלוק כהוגן ודלק כל הלילה וכל יום השבת עד למוצאי שבת, ואז אמר ר' גרשון: "די", וכבה הנר.

הגאון הרב אברהם חיים ברים זצ"ל - נולד בעיר העתיקה בירושלים בשנת ה'תרפ"ב (1922). בילדותו למד בתלמוד תורה 'עץ חיים' ובנערותו בישיבת 'עץ חיים'. כבר בגיל צעיר התפרסם כלמדן ועילוי. הקים יחד עם אחיו, ר' יהושע את הכולל של בויאן בירושלים. שימש כר"מ בישיבת מיר. בהמשך התמנה למשיב בישיבת סלובודקה בבני ברק, שם היה קשור לרב יחזקאל אברמסקי. היה ידוע בסלובודקה כי רבינו יודע את הש"ס על בוריו. בהמשך מונה לר"מ בישיבת רוז'ין בבני ברק, לאחר מכן ייסד את ישיבת 'אוהל יעקב' בבני-ברק ואף עמד בראשה. בהמשך נקרא לעמוד בראשות ישיבת סקווירא בארצות הברית, בשנת ה'תשל"ח (1977) ויתר על משרתו לטובת הרב דב מאיר קרויזר וירש את משרתו כראש ישיבת פרשבורג. בהמשך עמד בראשות ישיבת 'משכן יוסף'.

בהיותו כבן 17 חיבר מערכות רבות בהן מתרץ 18 קושיות במהלך אחד. גאון בנגלה ובנסתר. כל כתביו של מרן החזון אי"ש היו שגורים בפיו ומונחים במוחו כקופסא. בעל חסד מופלא. נזהר בכבוד כל אדם. הכרת הטוב שלו הייתה מופלאה. דאגתו לזולת נודעה בשערים. דאג לכבוד כל אדם. הרביץ תורה לעדרים. עסק בצורכי צדקה בסתר. סיגל לעצמו חיי פרישות. ברוב אהבתו התפלל עבור כל אחד מישראל. נפטר במוצאי שבת, ליל כ"ו אדר ה'תשס"ב (2002). חי כ-80 שנים. ציונו בהר הזיתים בירושלים.

אביו: ר' מרדכי דוד (חסיד בויאן, מראשי הנהלת כולל גליציה. שם המשפחה במקור היה קלגסברון). **אשתו:** מרת רוחמה הינדל (בת ר' ישראל טויסיג). **אחיו:** ר' יהושע השיל (ראש ישיבת בויאן), ר' משה (אביו של ר' יהושע השיל ראש ישיבת בוהוש). **מרבתי:** ר' איסר זלמן מלצר, ר' אברהם ישעיהו קרליץ (החזון אי"ש- רבו המובהק), ר' יחזקאל לוינשטיין. **חברותא:** ר' שלמה זלמן אוירבך. **חתנו:** ר' מרדכי שלמה שטיינמץ (רב חסידות וז'ניץ בהר נוף). **בתו:** מרת אסתר (נישאה לר' משה אלישיב, בנו של ר' יוסף שלום אלישיב). **מספריו:** ישנות חיים - תולדות חייו של רבינו.

מעשה באחד ממיועניו, שהיה בעל משפחה גדולה, שפתח חנות שבה מכר מוצרים שונים. רבינו דירבן את בני משפחתו ואת תלמידיו שיפקדו את החנות, ויקנו בה את המוצרים הדרושים להם, על מנת לעודדו ולהביא ברכה והצלחה בפרנסתו (רבינו פטר מחובה זו את מי שאמר לו שיש לו מקום קבוע לקניות, והמוכר שם עלול להיפגע על ידי כך). כאשר ראה רבינו כי כמה מהם מהססים, **הבין, כי הכסף אינו מצוי באמתחתם, ולכן נתן להם מכספו כדי לכלכל את שניהם כאחד, ולא ידע בעל החנות, כיצד יצאו מוניטין לחנותו ולסחורתו תוך ימים אחדים.**

באחת השנים בערב יוה"כ, כאשר שהה רבינו בבית המדרש בסקווירא, הרגיש חולשה נוראה, אחרי שצם עשרה ימים, כדרכו לצום בכל עשרת ימי תשובה. עבר לפניו אברך אחד חשוך בנים ל"ע, קרא לו רבינו וביקשו שיביא לו מעט מים חמים, כדי שישתה ותחי נפשו. רץ האברך כהרף עין והביא לו מים חיים כבקשתו, לאחר ששתה והוטב לו קצת, פנה אל האברך מטיבו ואמר לו: "**בזאת השנה הינך נושע!**".

האברך בהתרגשותו רץ אל בנו של רבינו וסיפר לו, מה שאמר לו אביו. שאל הבן את אביו לפשר ההבטחה המפורשת, ענה לו ר' חיים: "**מכיוון שהאברך הזה החיה אותי ממש, הנני אסיר תודה לו וכולי מלא הכרת הטוב אליו, ובהכרח שישווע בזאת השנה...**" ואכן לתקופת השנה נושע האברך. במשך השנה עד שנושע לא נח רבי חיים ולא שקט, והירבה עבור האברך תפילות שישווע.

בתקופה שחיה רבינו כראש ישיבת סקווירא בארה"ב, נשבר ליבו בקרבו, בכל פעם שהבחין ב'משולח' שהגיע מארץ הקודש על מנת לחזר על הפתחים. הוא לא היה מסוגל לשאת את צערן של הזולת ואת בְּזוּנו והרגיש שליבו לא עומד בכך. רבי חיים לא יכול היה להשלים עם העובדה שהוא יושב על כיסא ראש הישיבה, ואילו מישהו מתדפק על פתחי הבתים. בתחילה ניסה להסתתר מעיני המשולח, לבל יבחין בו ויתבייש מאוד, אולם כשראה שאלו מעשים שבכל יום, היה נוהג לזמן את עצמו אל המשולח, ויחד הלכו והסתובבו בין הבתים... הוא הסביר למשולח שזה מנהג המקום, שראש הישיבה מצטרף אל המשולחים בדרכם לאסוף כסף... כמובן שהצטרפותו של רבינו למשולחים סייעה להם מאוד והעלתה את הסכום שאספו באופן ניכר, ולא ידע המשולח, כי רבי חיים בעצמו קבע את מנהג המקום הזה.

מעשה באחד מגדולי תלמידי הגאון רבי חיים ברים זצ"ל שדיברו בו נכבדות לתפקיד תורני רם, בסניף של אחד המוסדות התורניים הידועים, אולם מכיוון שסניף זה שכן בעיר העתיקה בירושלים והימים ימי בהלות של שנת ה'תש"נ, עלה בליבו הספק, אולי יש כאן עניין לחשוש למקום סכנה. הגיע אפוא, התלמיד לשאול את רבינו. לאחר שהציע את שאלתו מכל הצדדים, נטה הרב להסכים למשרה, אלא שאז תוך כדי דיבור סיפר התלמיד, כי למשרה זו היו מועמדים נוספים, אלא שהכריעו לקבל אותו. התלמיד חשב לגרום הנאה לרבו בעובדה שתלמידו - פרי עמלו מבוקשים הם בהיכלי התורה.

אולם פניו של רבי חיים חווה למשמע הדברים, הוא הזדעזע ואמר: "**מה?! על משרה זו יש עוד מועמד, ואתה עדיין לא הסרת את מועמדותך?! עדיין אתה מתמודד מולו?! הרי זה נוגד את כל מציאותי, דורך אתה על הנקודה המרכזית בליבי. מדוע לא הסרת את מועמדותך, בזמן שקיים מתמודד נוסף? שאלה זו לא עלה בדעתך כלל לשאול, והרי זוהי השאלה המרכזית מכל השאלות שלך...**"

ר' ראובן קרלנשטיין סיפר, כי באחד הימים דרש רבינו דרשה בציבור, שאותה הקריא מתוך דף. לאחר שסיים את הדרשה ועזב את המקום, הבחינו, כי הוא שכח את הדף על הסטנדר, נטלו אותו בידיהם, ואז התברר להם שהוא ריק. בוודאי יש דברים בגו – הבינו כולם, אולם רבינו סירב להסביר את העניין, ורק לאחר הפצרות מרבות אמר, כי הדרשן שלפניו הקריא את דרשתו מתוך הכתב, והוא היה סבור שאם ידבר בעל פה, יראה, כאילו הוא דרשן גדול ממנו, לפיכך נטל דף ריק, ועשה עצמו כקורא מתוכו... (הסיפורים מתוך 'שנות חיים')

המקובל רבי חיים סינאוני זצ"ל: נולד בערב כיפור בשנת ה'תרנ"ח (1898) בעיירה סנאן הסמוכה לעיר תעז, מקום מנוחת כבודו של המשורר האלוקי הנערץ, הרב שלום שבזי זצ"ל. בהיותו בן י"ז שנים, הוסמך לרבנות בידי הרב שלמה בן יוסף טביב זצ"ל וגם זכה ללמוד עמו במחיצתו קבלה, בקדושה ובטהרה, ומפה לאוזן קיבל ממנו "הקדמות" בתורת האריז"ל, דבר שזכו לו רק יחידי סגולה. נמשך תמיד אחרי הזוהר הקדוש ועשה חיל בלימודיו בו. עניו וירא שמים, ובקי מופלג בכל חדרי התורה. אך לימוד הזוהר והקבלה היה לחם חוקו כל ימי חייו. חי בדוחק ובצמצום רב והגה בתורה יומם וליל. העמיד תלמידים והשרה עליהם מרחו הטהורה, רוח של תורה וקדושה. חסידא קדישא, איש אשכולות ומופת לרבים, ששמעו יצא לתהילה בכל הארץ. בעל רוח-הקודש. ענוותן. גאון בנגלה ובנסתר. רבים שיחרו לפתחו. ראשית חינכו קיבל מאביו והמשך לימודיו בעיירה ג'בל צבר. מנעוריו ניכר היה בשקדנותו, בתבונתו, בענוותנותו ובחיי הטהרה והצנע אשר חי. חריצותו וחריפותו היו מן המפורסמות.

בהיותו רב של אחד המחוזות הגדולים בשרעב, נהג להסתובב בכפרים ללמד את בני ישראל ולפקח על הדיינים והשוחטים. הוא הוכיח את הציבור בדרכי נועם, אך בשעת הצורך ידע לעמוד בפרץ בגבורה ובכבוד. התגורר ביהוד, אולם שמו והשפעתו היו מפורסמים בחוגים רבים ברחבי הארץ. **אברכי ישיבות ותלמידי כוללים היו באים אליו לשחר את פניו ולהתבשם מתורתו ומאמרי פי חכם חן, שהשכיל להשמיע באוזניהם. אהבת ישראל עצומה פיעמה בקרבו ולא נתנה לו מנוח, וכל אדם שהגיע אליו בצרתו זכה לישועה.** עלה לארץ בשנת ה'תש"ט (1949). נפטר ב-כ"ז באדר ה'תשל"ט (1979). חי כ-81 שנים. על ציונו נכתב: **"סנגורם של ישראל"**.

מספריו: נכדו, מר גדעון סינאוני, הוציא לאור את כתבי ידו בחמישה ספרים עד כה: **מקום מקדש יעטרת תפארת יעטרות חיים יארזי לבנון יתורת חכם. מתלמידיו:** המקובלים הרב מרדכי שרעבי זצ"ל, הרב סעדיה בן אור זצ"ל.

רבינו אהב בכל ליבו את הצניעות ואת ההסתרה, אולם משמיים רצו אחרת ולכן סובבה ההשגחה העליונה, שאורו של רבינו יאיר, ומעשה שהיה כך היה: המקובל הרב יוסף וולטוך זצ"ל היה בקשרי ידידות עמוקים עם הצדיק הנסתר ר' משה וינשטוק זצ"ל, שהתגורר בשכונת 'בתי ורשה' שבירושלים. אצלו פשט בד"כ את ספקותיו בלימוד הקבלה וביחד המתיקו סוד בעניינים העומדים ברומו של עולם.

באחד הימים של שנת ה'תשכ"ז כשנכנס הרב וולטוך לבית הרב וינשטוק, ראה על השולחן מכתב הממוען אל **כבוד קדושת המקובל הצדיק הנסתר, כמוהר"ר ר' חיים סינאוני שליט"א-א-כפר יהוד.** הרב וולטוך התרשם מאוד מהתארים הנכבדים שחלק ר' וינשטוק, ולכן שאל: "מי זה?". השיב לו: "הצדיק ר' חיים סינאוני, הינו גדול דורנו בקבלה ומסתיר עצמו מאוד, ואגלה את אזנך, שמהיום והלאה תהיה לך כתובת חדשה לברור ספקות ובעיות בלימוד. אצלו תמצא תמיד את שתאוהו נפשך לדעת".

הרב וולטוך לא התמהמה, ומיד כיוון פעמיו לכפר יהוד להקביל את פני הגאון הנחבא אל הכלים. בבואו ליהוד, ראה לפניו אדם צנום הלובש בגדים פשוטים וסנדלים לרגליו. הוא נכנס אל חדרו האישי של רבנו, שם ניסה לתהות על קנקנו. הרב וולטוך הביט סביבו וחיפש אחר ספרי קודש או ספרי קבלה שיעידו על הלומד בהם- אך בכל החדר לא היה זכר לספרים. הרב המשיך לבחון בעיניו החודרות את חפצי הבית, **עד שגילה בתוך ארון סגור עם דלתים- ספריה גדולה בת אלפי ספרים בכל מקצועות התורה ובמיוחד בקבלה.** רבינו שחש כי נתגלה סודו, הצטנע ואמר בענווה יתרה לרב וולטוך: **"שמעתי אנשים אומרים, שסגולה בדוקה להינצל ממזיקין ושאר מרעין בישין, להחזיק בבית ספרי קבלה, ולכן החלטתי למלא את ארוני בספרים אלו"**.

ר' יוסף וולטוך הבין, שזו אמתלה טובה להסוות את גדולת ר' חיים, ולכן פנה לצדיק ואמר: "יודע אני היטב מי כבודו וכמה גדולה קדושתו, שמעתי את שמעו מפיו של ר' משה וינשטוק". אחר שוחח עמו בשיחה תורנית, שבסיומה יצא עם רשמים עמוקים. שנה לאחר אותה פגישה התעוררה קושיה עצומה בקבלה אצל הרב וולטוך, אשר התחבט בה רבות והלך למקובלים רבים, כדי שיתרצו אותה. תירוצים רבים שמע אך את רובם הפריך. לאחר התרוצצויות רבות אצל גדולי הצדיקים החליט להציג את שאלתו בפני רבינו.

בחודש תמוז ה'תשכ"ח נסע הרב וולטוך עם תלמידו לכפר יהוד, שם פגש את רבינו. לאחר דרישת השלום כנהוג אמר ר' וולטוך לר' חיים: "יש לי שאלה עמוקה לשאול את כבודו". רבינו ענה לו ברוך ובחיבה: "שאל בני, שאל". ביקש הרב וולטוך את אחד הספרים כדי להציג את שאלתו. **רבינו פנה לתלמיד שנלווה וביקשו להוציא מהספרייה שורה פלונית בצד אלמוני את הספר הנצרך.** התלמיד עשה כמצווה עליו והגיש לרב וולטוך את הספר. לאחר מכן הרב שאל את שאלתו. הצדיק ר' חיים מבלי להרהר הרבה החל לצטט בעל-פה מובאות שונות ממקומות מסוימים בספרי הקבלה, עד שכל הציטוטים יחדיו הוו תשובה מוצקת ויסודית לקושיה העצומה. רגעים ספורים של דומיה שררו בחדר. כאשר הרב וולטוך עיכל בדעתו את התירוץ, קפץ מכיסאו, כשהתרגשות של שמחה מציפה אותו. התפעלותו הייתה מאופן התשובה ומהעמקות הטמונה בה.

הוא סיפר לתלמידו, כי תירוץ דומה קיבל מהרב וינשטוק. אלא שהרב וינשטוק האריך בתירוץו שעה ארוכה, ואילו רבינו תמצת במילים ספורות את תשובתו הגאונית. פיו של הרב וולטוך לא חדל מלהלל את חוכמתו ואת קדושתו של רבינו חיים סינאוני בפני יחידי סגולה. ומני אז החל אורו הבהיר של רבנו לזרוח ולהאיר באור יקרות למקובלים ולצדיקים הנסתרים, ששיחרו לפתחו וביקשו תורה מפהו בהביאם עימם את תלמידיהם וחבריהם. **אולם מכל מקום המשיך רבינו לשמור על שתיקה מוחלטת וגמורה על מעשיו בקרב שכניו- תושבי יהוד הערים הסמוכות לה.** (מעובד מתוך 'דרך צדיקים')

המקובל רבי חיים סינאוני זצ"ל: נולד בערב כיפור בשנת ה'תרנ"ח (1898) בעיירה סנאן הסמוכה לעיר תעז, מקום מנוחת כבודו של המשורר האלוקי הנערץ, הרב שלום שבזי זצ"ל. בהיותו בן י"ז שנים, הוסמך לרבנות בידי הרב שלמה בן יוסף טביב זצ"ל וגם זכה ללמוד עמו במחיצתו קבלה, בקדושה ובטהרה, ומפה לאוזן קיבל ממנו "הקדמות" בתורת האריז"ל, דבר שזכו לו רק יחידי סגולה. נמשך תמיד אחרי הזוהר הקדוש ועשה חיל בלימודיו בו. עניו וירא שמים, ובקי מופלג בכל חדרי התורה. אך לימוד הזוהר והקבלה היה לחם חוקו כל ימי חייו. חי בדוחק ובצמצום רב והגה בתורה יומם וליל. העמיד תלמידים והשרה עליהם מרוחו הטהורה, רוח של תורה וקדושה. חסידא קדישא, איש אשכולות ומופת לרבים, ששמעו יצא לתהילה בכל הארץ. בעל רוח-הקודש. ענוותן. גאון בנגלה ובנסתר. רבים שיחרו לפתחו. ראשית חינכו קיבל מאביו והמשך לימודיו בעיירה ג'בל צבר. מנעוריו ניכר היה בשקדנותו, בתבונתו, בענוותנותו ובחיי הטהרה והצנע אשר חי. חריצותו וחריפותו היו מן המפורסמות.

בהיותו רב של אחד המחוזות הגדולים בשרעב, נהג להסתובב בכפרים ללמד את בני ישראל ולפקח על הדיינים והשוחטים. הוא הוכיח את הציבור בדרכי נועם, אך בשעת הצורך ידע לעמוד בפרץ בגבורה ובכבוד. התגורר ביהוד, אולם שמו והשפעתו היו מפורסמים בחוגים רבים ברחבי הארץ. **אברכי ישיבות ותלמידי כוללים היו באים אליו לשחר את פניו ולהתבשם מתורתו ומאמרי פי חכם חן, שהשכיל להשמיע באוזניהם. אהבת ישראל עצומה פיעמה בקרבו ולא נתנה לו מנוח, וכל אדם שהגיע אליו בצרתו זכה לישועה.** עלה לארץ בשנת ה'תש"ט (1949). נפטר ב-כ"ז באדר ה'תשל"ט (1979). חי כ-81 שנים. על ציונו נכתב: **"סנגורם של ישראל"**.

מספריו: נכדו, מר גדעון סינאוני, הוציא לאור את כתבי ידו בחמישה ספרים עד כה: **מקום מקדש יעטרת תפארת יעטרות חיים יארזי לבנון יתורת חכם. מתלמידיו:** המקובלים הרב מרדכי שרעבי זצ"ל, הרב סעדיה בן אור זצ"ל.

די היה לרב בפחות משלוש שעות שינה ביממה, כדי לעמוד על רגליו רענן ומלא מרץ. שלוש שעות היו הזמן המרבי ביותר, ורבינו הקפיד שיהיו בחצי הראשון של הלילה דווקא, כדי שבחצי השני יעסוק בתורת הח"ן. פעמים רבות, בעיקר באחרית ימיו פחת משנתו המועטת והסתפק בנמנום בלבד. פרוסת לחם דלה בתוספת קלה השביעו את נפשו ונתנו לו כח להמשיך הלאה בעבודת הקודש. רק בשבתות ובימים טובים יצא מגדרו וטעם חתיכת עוף קטנה מטעם 'וקראת לשבת עונג'. מדי יום ביומו טבל וקידש עצמו במקווה. ימים רבים ישב בתעניות רצופות.

בספר 'דרך צדיקים' הובאו סיפורים רבים על רבינו, בהם ניתן לראות עין בעין, כי רוח הקודש פיעמה בקרב רבינו. שמו הטוב של רבנו נישא בפי כל. תלמידי חכמים הכירו בו כמורה דרך בעל שיעור קומה, והמון העם ראהו כפודה וכמציל. רבים נהרו אליו כדי לשמוע עצה ותושייה, נוכרים כיהודים נשאו עינם אל החכם היהודי, בידועם שהינו מקובל וחשוב גם בעיני היושבים ראשונה במלכות. כדי להשתלט על המון הצובאים, מינה הרב שמש אשר פקח על הסדר והכניס את הבאים לפי תורם. מקום מושבו של הצדיק היה בחדר סגור בביתו, ואילו האנשים המתינו ברחבה שליד הבית, ולא הייתה כל אפשרות לראות את פני הצדיק זולתי בהיכנסם פנימה. ולמרות זאת ראו הבאים דבר פלא, כמידי פעם בפעם, קרא רבנו לשמשו הנאמן ואמר לו: **"בחוץ ממתניה אישה במלבוש פלוני. לך ואמור לה, שתשוב לביתה כי היום הרב לא יקבלה מחמת שאינה טהורה, ותפייס אותה בדברים, שתשוב הנה רק כאשר תטהר מטומאת נידתה"**. ועל זה הדרך גם ליהודיות וגם לגויות. כשניגש השמש לומר לנשים את דברי השליחות מהצדיק, היה מעורר בקרבן התפעלות עצומה וכפולה, מהיכן ידע רבנו על בואן בכלל ועל טומאתן בפרט.

לוד הובא בספר סיפור מדהים המגלה מה כוחו של הרב בפיו. וכי 'צדיק גוזר והקב"ה מקיים': אברך אחד מרמת-גן נשא לאישה בחורה, שאינה יפה בלשון המעטה. האברך ניסה להתעלם מעובדה זו- אך לשווא. החיצוניות של אשתו העיבה את שלוותו והטרידתהו מאוד. לימים נקלע לביתו של הגאון הרב כדורי יצחק זצ"ל וביקשו שיברך את אשתו בחן וביופי. הרב כדורי שקל את הדברים ואמר לאברך: **"לא כדאי לך! אולם, אם דווקא תחפוץ בכך, לך למשכנו של אביר הרועים, הצדיק המקובל רבינו חיים סנאוני והוא יפעל בשבילך!"**.

האברך לא אחר לעשות כדברי הרב כדורי, ובתוך ימים מועטים השכים לפתחו של רבינו. בחרדת קודש שטח לפניו את בקשתו. אך רבנו חיים פסק נמרצות: **"לא כדאי לייפותה, היא תתגאה ביופיה!"**. האברך החריש למשמע הדברים. בעודו מחריש רבינו פנה אליו ושאל: **"האם בכל זאת תחפוץ בניסיון לחיות עם אישה נאה?"**, האברך חנך בדעתו ולאחר שניות אחדות הנהן בראשו בחיוב. **"תתייפה חנה!"** אמר רבינו. בבוא האברך לביתו, ראה כי חל שינוי בפניה של אשתו. כעורה נעלם וחן מלכותי נסוך עליה. שוב ושוב התבונן בה וראה בחוש כי אמירתו הקצרה של רבינו פעלה. לא רק האברך הבחין ביופיה שהתחולל באשתו, אלא גם מכריה. אשתו שדעתה היתה שפלה בשל כעורה וביטלה רצונה מפני בעלה, התבוננה עתה בקלסתר פניה הנאה ולבה גאה בקרבה, והחלה להרים את קולה על בעלה ועל בני ביתה. פועל יוצא מהתנהגות מבישה זו הייתה הפרת שלום הבית. בלב חרד עקב האברך אחר הליכותיה של אשתו וקיווה בכל לבו, שהשלום ישוב על כנו- אך לשווא. מיום ליום המשיכה רעייתו להתנשא ולהתגדל על בעלה ובני ביתה, והחיים בבית היו ללא נשוא.

רק עתה, הבין האברך, עד כמה צדקו דברי רבנו חיים, שצפה זאת באומרו **"היא תתגאה ביופיה!"**. אך מה ניתן עתה לעשות? כיצד תוחזר המתנה שהוענקה משמים לאשתו? בצר לו חזר האברך שוב אל הצדיק וקבל בפניו על אשתו. רבנו לא התרגש כלל מדבריו, שהרי חזה זאת מראש, רק בנועם הרגיע את איש שיחו ואמר: **"נו, נו, תחזור חנה לשחירותה!"**. באותו יום עצמו שב הכיעור לכסות את פניה של אותה אישה! משפט בודד זה, שיצא מפיו הקדוש של רבינו, הפך את היוצרות ושינה סדרי בראשית.

המקובל הגאון הרב שלמה אלישיב (עליאשאוו) זצ"ל - נולד בזאגר שבליטא ב-י"ב בטבת ה'תר"א (1840). מצאצאי האריז"ל והמקובל רבי שמשון מאוסטרופולי. מגיל צעיר, ניכר בו, כישרון וזיכרון מופלאים ומידות טובות. בגיל 13 עבר למינסק, ובמשך שש שנים עבר על כל הש"ס והרמב"ם. לאחר נישואיו בהיותו כבן עשרים עבר לעיר שאוול אל בית חותנו. שם החל לכהן כדין בבית דינו של ר' יוסף זכריה שטרן (רבה של שאוול). **תוך זמן קצר עזב את משרתו, מפני שברוב ענוותנותו חשב, שאינו ראוי לכך**. לאחר שנולד בנו עבר לטלז, שם למד בישיבת טלז וחי בפרישות ולמד קבלה בלילה (ממקובל נסתר).

בשנת ה'תרע"ה (1914) בגירוש שאוול לעת זקנותו נאלץ להבריח את משפחתו מהעיר להאמלא. בשנת ה'תרפ"ד (1923) עלה לארץ לאחר שר' אברהם יצחק הכהן קוק (הרב הראשי לא"י) סייע בידו להשיג אשרת עליה (סרטיפיקט). הוא התיישב בירושלים בבתי נייטין. רבים פנו אליו ליטול עצה וברכה והעידו, כי תפילתו עשתה פירות. האזין לכל הנדכאים ושבורי הלב ובסבר פנים חיזק ועודד כל מר נפש. **מברכותיו והבטחותיו לא היה נופל דבר מדבריו ארצה. ענוותן מופלא**. נהג לסגור עצמו בחדרו, כשהוא עטוף בטלית ומעוטר בתפילין ועוסק יומם ולילה בנגלה ובנסתר. **גם בהיותו במחיצת אחרים לא שח שיחה בטלה**. תלאות רבות סבבו את חייו, **עני מופלג היה ובעל אמונה עצומה בבורא**. המקובל רבי חיים שאול דוויק ביקש ממנו הסכמה על ספרו בקבלה "איפה שלימה".

נפטר ב- כ"ז באדר ה'תרפ"ו (1926) פרשת ויקהל (בה קוראים בתורה "לשם שבו ואחלמה"). חי כ-86 שנים. כשנפטר העלו את מיטתו למעלה הר הזיתים והחלו להתעסק בקבורתו זכו כל המשתתפים לראות בעיניהם "עמודא דנורא" כעין מראה הקשת תחת כיפת השמים ממזרח למערב, אשר נשאר עד סתימת הגולל. ציונו בהר-הזיתים (חלקה ז'-פרושים) בירושלים.

אביו: ר' חיים חייקל. אשתו: מרת בת שבע אסתר (בגיל 19 התחתן). **בנו:** ר' יצחק **מרבותיו:** אביו, ר' חיים חייקל, ר' גרשון תנחום (רבה של מינסק). **תלמידיו-חבריו:** המקובל ר' אהרן שלמה מהרי"ל (מח"ס 'טועמיה חיים זכו'), ר' אברהם יצחק הכהן קוק, ר' אריה לוי, ר' ישראל מאיר הכהן מראדין ("חפץ חיים"). **מספריו:** **ילשם שבו אחלמה**- מכיל ארבעה שערים וכולל ביאור והרחבה לשיטת האריז"ל ושיטות מקובלים אחרים

אין ספק, כי על הרב שרתה רוח-הקודש ועל כך יעיד הסיפור המופלא הבא: פעם ר' אריה לוי (חותנו של פוסק הדור ר' יוסף שלום אלישיב זצ"ל נכד רבינו) נפגש עם אחד מידידיו והלה הקיפו בספקות מסביב לחכמת האמת. באותו יום הזמין שליחו של רבי שלמה אלישיב את רבי אריה לבוא אליו באופן דחוף. **לאחר בואו שוחח עמו רבי שלמה והעלה בפניו תשובות לכל אחד מהספקות, שאותו ידיד העלה בפניו.**

הרבנית סיפרה בתום לב, כי במשך שנים שמעה מחדרו של רבי שלמה קול נוסף הלומד אתו קבלה, אבל לא הרהיבה עוז לשאול את בעלה בדבר הקול, שהיא שומעת מחדרו.

כיצד הגיע רבי שלמה לסלילת דרכים עמוקות כאלו בעולם הקבלה? מחותנו, רבי אריה לוי זצוק"ל, כתב עליו: "טרם נכנס לפרדס חכמת האמת, מילא כריסו בש"ס בבלי, ירושלמי ופוסקים... למד הרבה ספרי מוסר, והספר 'ראשית חכמה' היה שגור על לשונו. אחר כך למד ספרי מחקר מרבותינו הראשונים ז"ל. למד כל ספרי הרמ"ק הקדוש ז"ל, וספרי החסיד מורנו רבי משה חיים לוצאטו זצוק"ל, למד זוהר הקדוש ו'ספר היצירה' עם פירושי וביאורי הגר"א וכל ספרי הגר"א, ואחר כל נכנס לפרדס להבין בתורת האר"י הקדוש זיע"א, ואור תורתו נקנתה לו בכל המ"ח דברים שהתורה נקנית בהם".

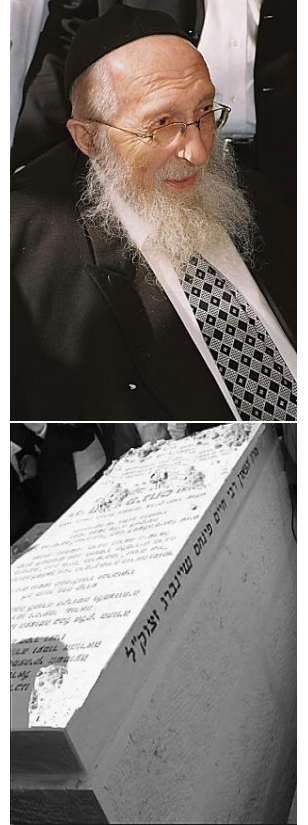
כדי להבין, עד כמה גדולה כוחה של מילה טובה מסופר כי אל רבינו הגיעה משלחת רבנים שנשלחו על ידי רבינו הגאון הבן איש חי זצ"ל, להביע בפניו את התועלת העצומה, שיש להם מספרו החשוב 'לשם שבו ואחלמה', מששמע זאת פרץ בבכי ואמר להם בכאב עצור: "אם הייתם באים כמה שנים קודם, הייתי מחבר עוד ספר בנושא זה, אבל אני לתומי חשבתי, שהספר שכבר הוצאתי לאור לא מעסיק אף אחד ואין דורש אותו, ולכן לא היה לי את הכוח והמרץ לערוך עוד כרך בסידרה, אבל, אם הייתי יודע, כמה תועלת הביא הספר, היה זה נותן לי את העוז והכח לחבר עוד ספר. אבל כעת מאוחר, כי אין זה כבר בכוחי!"

בשנת ה'תע"ר (1909) היה לאחד ממקורביו משפט פלילי אשר עפ"י החוק היה צפוי לקבל עונש של מאסר ממושך ועבודת פרך. אותו האיש פנה לרבינו והודיע צערו לפניו. רבינו כיוון את השעה להתפלל בעת המשפט ולמרבה הפלא ובניגוד לכל התחזיות יצא הלה זכאי לגמרי בדין, וכל העיר רעשה מכוח תפילתו של ה"לשם" שבקעה רקיעים.

יפר ר' אליהו דושניצר, שה'חפץ חיים' שמע עליו, כי נוסע הוא לעיר שאוול ושלא אחריו את חתנו לומר לו, שישתדל לראות את פני רבינו שלמה אלישיב, בטעמו "שכן בעולם הזה עוד ניתן לראותו, אך בעולם הבא, מי יודע אם נזכה לכך". ועוד הוסיף ואמר: "אנחנו בונים למטה ומכוונים נגד מעלה, אך הוא הקדוש, באשר נהירין לו שבילי עולמות עליונים, הרי הוא בונה בשמים באפון ישיר עליונותו". גדולי הדור הגדירו אותו "מארי דרזין", ו"גאון עולם בחכמת האמת". החזון אי"ש העריך מאד את כתביו, ונסע עד למקום מרוחק על מנת לקנות אותם, הוא החשיבו כאחד מתלמידי הגר"א המקובלים.

מאמרותיו: עוד לא נברא הסבון, שיוכל לנקות מחשבה רעה.

הרב חיים פנחס שיינברג זצ"ל - נולד באוסטרוב שבפולין ב- כ"ז באלול ה'תר"ע (1910). טרם לידתו (זמן קצר לפני מלחמת העולם הראשונה) היגר אביו לארה"ב בתקווה שיוכל למצוא משרה לפרנסת משפחתו אולם בעקבות המלחמה כעשר שנים נותק הקשר והוא הצליח לפתוח מתפרה קטנה באיסט סייד, שהייתה סגורה בשבת. באותם זמנים אמו הייתה מוכרת חלב ועל אף שבקושי פרנסה את עצמה ושני בניה - שכרה מלמד פרטי לבנה. כאשר היו ימים גשומים, הייתה האם נושאת את ילדיה על כפות ידה כדי שלא יחלו חלילה ויפסידו ולו יום אחד מלימוד התורה הקדושה. בכל ראש חודש הייתה מופיעה בישיבה ומעניקה למלמד דולרים אחדים כאות הערכה. אביו נודע בהגינותו כחייט ותמיד בדק את כיסי החליפות, שלקוחותיו הביאו אליו. אם מצא בכיס ואפילו פרוטה אחת- מיד החזירה ללקוח.

בשנת ה'תרע"ט (1919) ירדה משפחתו והם התגוררו בלואר איסט סייד. למד בישיבת רבנו יעקב יוסף עד גיל 14. בשנת ה'תרפ"ד עבר ללמוד בישיבת רבנו יצחק אלחנן. משם עבר לבית מדרש לרבנים. בגיל שש עשרה וחצי סיים ללמוד את כל הש"ס. בגיל 17 חזר ללמוד בישיבת רבנו יצחק אלחנן (איסט ברודוויי) וקיבל סמיכה לרבנות. לאחר נישואיו עבר להתגורר בעיירת מיר שבפולין. על אף שהיה צעיר לימים, כבר יצא שמו לפניו כלמדן ותלמיד חכם.

בשנת ה'תרצ"ה (1934) חזר לניו-יורק ושם שימש כמשגיח רחוני בישיבת 'חפץ חיים' שברובע קווינס (ברוקלין). בתפקיד זה הוא שמש במשך 25 שנה. בשנת ה'תש"כ (1959) הקים את ישיבת 'תורה אור' בשכונת בנסונהרסט (ברוקלין) ועמד בראשה. במקביל שימש כרב של קהילת 'בקש שלום אנשי אוסטרובא'. בשנת ה'תשכ"א (1960) עלה לארץ והעביר לשם את ישיבתו. שימש כרבה של קרית מטרסדורף בירושלים וחבר במועצת גדולי התורה של דגל התורה. נהג להיות עטור בתפילין במשך כל היום ולבש מעל 50 ציציות. בשבת לא דיבר דברי חול. בשנותיו האחרונות כונה "זקן ראשי הישיבות". נפטר ב- כ"ז באדר ה'תשע"ב (2012). חי כ-101 שנים. ציונו בהר-הזיתים בירושלים.

אביו: ר' יעקב יצחק. **אמו:** מרת יוספה. **אשתו:** מרת באשע (בשנת ה'תרפ"ט בהיותו כבן 17 נישא לבתו של ר' יעקב יוסף הרמן). **אחיו:** ר' אברהם נתן. **מרבתי:** ר' משה סולובייצ'יק, ר' שמעון שקופ מגרודנא, ר' יהודה לבנברג, ר' שלמה פוליצ'ק (העילוי ממיצ'ט). **ילדיו:** ר' שמחה (התמנה תחתיו לראשות הישיבה), מרת חנה, מרת זלדה, מרת פרומה רחל ומרת רבקה. **חתנו:** ר' חיים דב אלטוסקי (כיהן כראש ישיבת תורה אור לבני חו"ל, מחבר סדרת ספרי "חידושי בתרא" על מסכתות התלמוד). **מתלמידיו:** בנו, ר' שמחה. חתנו, ר' חיים, אחיינו, ר' יוסף שטרן, ר' אליהו פרנקל, ר' צבי שרלין ר' ישראל גואלמן, ר' משה לואיס (ראש ישיבת "שערי חיים"), ר' אלחנן פרץ. **מספריו:** **טבעת החושן** - על קצות החושן • **אגרא דשמעתתא** - על שב שמעתתא (ה' כרכים) • **מילואי אבן** - על אבני מילואים (ד' כרכים) • **משמרת חיים** - חידושים בנושאים שונים (ג' חלקים) • **שיעורי רבי חיים פנחס** - חידושים על מסכתות הש"ס בבלי ועוד **ינתיבות חיים** - שיחות מוסר **ידרך אמונה וביטחון** **יאמרי חיים**.

כאשר התחיל רבינו בלבישת הטליתות, הרבנית, שלא ראתה זאת בעין יפה פנתה בזמנו אל מרן החזון אי"ש זצ"ל וסיפרה לו על מנהג בעלה. החזון אי"ש זימן אותו לשיחה קצרה, ולאחר מכן פנה לרבנית באומרו, שתלך הביתה בשמחה ו**ותדע, כי בעלה איש צדיק גדול מאוד**.

○ יפר מנהל משרד הישיבה בארה"ב מעשה, שממנו ניתן ללמוד על מידותיו של רבינו: "פעם ביקרתי בביתו של רבי חיים פנחס להתברך ממנו. הבטתי וראיתי **שנמלה מתהלכת על אחת הטליתות שעליו. רציתי לתופסה ולהשמיטה**. אך רבי חיים פנחס עצר בעדי, הוא ביקש, שאביא מהמטבח כוס... הוא הניח את הכוס על הטלית והנמלה נכנסה לתוכו. רציתי לזרוק את הכוס לפח... שוב עצר בעדי ואמר לי: "רד בבקשה למטה. שם יש גינה, ניתן להניחה שם, שתלך לדרכה, זו בריאה של הקב"ה"...

○ רבינו היה ידוע בשקידתו העצומה ובעומק עיונו. בהקדמותיו לספריו "טבעת החושן" הוא מעלה על נס את מעלת וחובת הלימוד בעיון והירידה לשרשן של הדברים. זאת מלבד ניצול הזמן בתכלית. היה זה כאשר פעם דיבר עם תלמידיו בשיעור אודות חשיבות ניצול הזמן וסיפר על הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל, שעשה סעודה מיוחדת לסיום הש"ס והיה שמח הרבה בסיום זה, והסביר, שסיום זה הוא מלימוד בזמנים פנויים של חמש דקות פה וכמה דקות שם, בכל הזדמנות שהייתה לו.

תוך כדי דיבור שאל אחד התלמידים את הצדיק: "כמה פעמים סיים ראש הישיבה את הש"ס?" - רבינו שתק, הרהר כמה שניות, חיך אליו ואל הסובבים בחיך אבהי ואמר בלחש: "מה שאני יכול לומר לך הוא, שמסכת "נדה" למדתי מעל 120 פעם..."

○ מספר תלמידיו של רבינו: "לפני שנים רבות ניגשתי אל הצדיק לבקש ברכה עבור בני, ששהה במשך תקופה ארוכה בבית הרפואה. מעבר לסבלו הקשה של הילד, הרי שהמצב הותיר את רישומו על בני הבית כולם. ביקשתי, אפוא, מראש הישיבה, כי יתפלל עבור בני שירפא במהרה. הוא כמובן נענה לבקשתי וברכו בברכת רפואה שלמה. לא הסתפקתי בזאת והעמדתי אותו על חומרת המצב והשלכותיו: "אינני מצליח לנהל סדר יום נורמלי וכך נגרם לי ביטול תורה גדול". ראש הישיבה לא יכל לעמוד בזה. הוא פרץ בבכי והאציל לי ברכה מעומק לב, תוך שהוא מבטיח, כי המצב ישוב במהרה לקדמותו.

○ יפר אחד מבני המשפחה על סיפור מופלא, שהתרחש עם ראש הישיבה: לפני כמה חודשים ביקר הרב בניו יורק באיזה תלמוד תורה, לפתע ראה הרב ילד בוכה בדמעות שלישי... הרב שאלו לפשר בכייתו, והילד אמר, שיש לו אחות משותקת ל"ע בת שמונה שנים, ובשל כך כל תשומת הלב של הבית מגיע לאחותו, ואילו לא מתייחסים כמעט, הוא ביקש, שהרב יברך את אחותו שתרגיש טוב, וממילא יזכה אף הוא ליחס כנדרש. **לבקשת ראש הישיבה, למחרת הביאו את הילדה אליו, והרב בירך אותה, ועוד לפני השקיעה היא נעמדה על רגליה, והחלה ללכת כאחד האדם**.

אנו מבקשים ממי שיש לו תמונות טובות יותר של
הצדיקים או של הקברים או אם לא שמנו את תמונת
הצדיק או הקבר ויש לו תמונה, אנא שלחו למייל
PnineZadikim@gmail.com

למעוניינים לקבל את העלון ישירות למייל, יש לשלוח
בקשה PnineZadikim@gmail.com

כל החומר נלקח
מעלון 'פניני עין-חמד' משנים עברו
לקבלת עלון פניני עין-חמד,
יש לשלוח בקשה למייל:
PnineEH@gmail.com

העלון מוקדש לרפואה והצלחת רחל ברכה בת פדילה דליה הי"ו ובני-ביתה
ולהצלחת כל עם ישראל ובתוכם יוסף ליאור בן דליה אפרת ומשפחתו
והצלחה בכל העניינים וכן בחינוך הילדים